

VAHŞETİNİZ ÇÖKÜŞÜNÜZÜ DURDURAMAYACAK

Salgınla mücadele ederken dahi Kürt halkına saldırılar hız kesmeden devam ediyor. Küçük çocuklardan mezarlıklara kadar, her yaşta Kürt, faşizmin saldırılarından payına düşeni alıyor.

1 Mayıs'ta ilan edilen sokağa çıkma yasağı sırasında, Mardin'in Nusaybin ilçesinde toplu konutlar sitesine giren polis küçük çocukları kovalayarak gözaltına almaya çalıştı.

Videolara yansıyan görüntülerde polis havaya ateş açarak çocukları silahlarla kovalıyor ve 8 yaşındaki zihinsel engelli çocuğu çekiştirerek polis aracına bindirmeye çalışıyor, çocuk korkudan ve yaşadığı travmadan altını ıslatıyor... Polis gerekeşi çocukların "sokağa çıkma yasağı"na uymaması...

Son haftalarda gündemden düşmeyen bir konu da, gerilla mezarlarına yönelik saldırılar. Van ve ilçelerinde başlayan mezarlık saldırıları Kuzey Kürdistan'ın pek çok yerine yayıldı. Gerilla mezarlıkları tahrip ediliyor, taşları kırılıyor, mezarlar yıkılıyor.

Yetmiyor... Ölüm Orucunda ölümsüzleşmiş devrimci bir sanatçının cenazesine saldırılıyor ve ardından mezarlık basılarak "mezarından çıkarır yakarız" tehditleri savruluyor...

Vahşette sınır tanımayan bu insanlık düşmanı düzeni tarihin çöplüğüne gömeceğiz! Hiçbir saldırınız çöküşünüzü durduramayacak! Halk mahkemelerinde hesap vermektan kurtulamayacaksınız!

MÜCADELE BİRLİĞİ GAZETESİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

13 - 27 Mayıs 2020 / S 100_Ozel

Sermaye tehlikenin ayırtında. Telaşa düşmüş. Yerküreyi kasıp kavuruyor isyan dalgası. Biçim değiştiriyor, coğrafya değiştiriyor, söylem değiştiriyor... ama öz değişmiyor. Anti-kapitalist bir isyan bu. Bunun çok uzun süredir farkında dünya burjuvazisi ve önünü almak için her yolu deniyor.

Politik çevirme hareketini geliştirdi 90'larda. "Yeni sol"undan her tür kimlik siyasetine, oradan sistem içileştirme saldırısına kadar her yola başvurdu. Latinler'in gerilla örgütlerini uzlaşma masalarına çekti, adım adım tasfiye etti. Bu uzlaşma masaları, son örneğini Kolombiya'nın "öldüren barış"ında gördüğümüz gibi, ileri çıkan tüm halk önderlerinin, sendikacıların, militanların, "eski gerillaların" sermayenin gizli örgütlenmeleri tarafından fiziki imhasıyla el ele gitti.

Sistem içi olmayı reddeden devrimci örgütlenmelere karşı sermayenin silahlı gücü ve en baskıcı yasaları devreye sokuldu. Sosyalist ülkelerdeki karşı-devrimlerin yarattığı savrulma döneminde emperyalist burjuvazi dünya genelindeki sosyalist akımların büyük bir kısmını devrimden ve iktidar savaşından koparmayı başardı.

Ama toplumsal yaşam karşıtların çatışması biçiminde ilerler. Sermayenin duruma en hakim olduğu dönemde, emek cephesinin güçlü patlamalar şeklinde kendini ifade ettiğine tanık olduk. 90'ların ortalarından itibaren dünya devrimi dalgası her yerde yükselişe geçti. Kapitalist krizler, batan ülkeler, proleter kitlelerin yükselen isyanları tüm kıtalarda gözle görünür bir olgu haline gelmeye başladı. Avrupa'dan "Asya Kaplanları"na, Avustralya'dan ABD ve Kanada'ya, her yer eylem alanı haline geldi. Hareket, ideolojik ve teorik ifadesini açık ve net olarak bulamadı. Puslu ve karmaşık kelimeler ardına gizlenen teorilerle kendini açığa vurdu. Gerçekliğin tek yanlı kavranışının ifadeleri olan bu teorilerle birlikte bir dizi entelektüel ismin, yeni dönemin "idolü" haline gelmesinin yolu açıldı. Dünya burjuvazisi açısından bu, tercih edilebilir bir durumdu. Böylelikle bu belirsiz ve muğlaklığın dili sayesinde tehlikeli devrimci Marksizmin etkisine karşı bir çeşit bariyer örülmüş oluyordu. Bu muğlaklık, bu karmaşıklık hala devam ediyor.

21. yüzyıl ise büyük altüst oluşlar ve savaşlar yüzyılıydı. Kelimenin gerçek anlamında ayaklanmalar ve devrimler yüzyılı olarak açtı perdesini. Seattle'la birlikte bir sıçrama geçiren hareket, 11 Eylül sonrasında karşısında emperyalist burjuvazinin dünya savaşını buldu. Afganistan ve Irak işgalleri, "Büyük Ortadoğu" saldırısı... NATO'yu etkin olarak kullanan emperyalizm, yüz milyonların hareketini ateş ve barut ile engelleme umuduna tutundu. Ama 2008'deki büyük çöküş, hemen ardından %99 hareketiyle (Occupy Hareketi) birlikte emperyalist merkezler sarsıldı. Her bastırma ve yolundan saptırma girişimi, hareketin daha büyük bir güç ve ivmeyle sermayenin karşısına dikilmesiyle sonuçlandı.

2011 Aralık'ta Tunus'ta bölge devriminin fitili ateşlendi ("Arap Baharı"). Rojava Devrimi, Gezi Ayaklanması, 6-8 Ekim Serhıldanı, "Hendek Savaşları" olarak anılan kalkışma... Tüm dünyada inişli çıkışlı büyük kitle gösterileri, grevler, çatışmalar... Kesintisiz süren bir süreç bu. Ve hiçbir kıta, hiçbir ülke bundan azade değil.

Latinler'de Venezuela ile başlayan devrimci demokratik iktidarlar yönelimi, Honduras'ta darbeye kesilmeye çalışıldı. Arjantin, Uruguay, Ekvador, Brezilya, Bolivya... kimi açık darbeye, kimi "yargı darbesi" ile, kimi terörize edilen seçim süreçleriyle denetim altına alınmaya çalışıldı. Gelinek noktada emperyalistlerin kıtada denetimi yitirdiği, savaşarak elde tutmaya çalıştığı açığa çıktı.

Özellikle 2018 sonrasında derinleşmeye başlayan iktisadi krize paralel olarak artık kesinti-

siz bir hal alan bu proleter isyan dalgası, 2019'da 44 ülkeyi kapsayan bir eşzamanlılığa ulaştı. Covid-19 salgını ile kesintiye uğradığında proleter isyanın genel seyri buydu.

Bu güçlü dinamik burjuva politik arenada da yankı ve yansısını buldu kaçınılmaz olarak. İngiltere'de Corbyn, ABD'de Sanders kopup gelen bu dalganın ifadesiydi yalnızca. Öte yandan İspanya'da "Öfkeli", Yunanistan'da Syriza başta olmak üzere, emekçi yığınların sistem dışına taşma eğilimlerinin sistemle yeniden bulunduğu uç noktalar yaratıldı. En nihayetinde bir ucu Sanders'e uzanan bu politik bulamaç, kendini "İlerici Enternasyonal" adıyla siyaset sahnesinde ifade etti. İşte size sermaye eliyle "ilerici enternasyonalizm." İçinde Sandersleri, Zizek türünde şovmenleri, kriz Yunanistan'ının Syrızalı starı (şimdi Mera25 genel sekreteri) Varufakis'i, İzlanda başbakanını, Choamsky ve Klein türünden entelektüelleri, Assange'ı, E. Kürkçü'yü, E. Temelkuran'ı... barındıran bir örgütlenme. Kendi ifadeleri ile "İlerici Enternasyonal Girişimi 2019'da dünyayı dolaşan 'Küresel Protesto Dalgası'nın dünya çapında bir ortak mücadele cephesi için koşulları olgunlaştırdığı gözlemlenen hareket ediyor." Dalgaya yük-

PROLETER ENTERNASYONAL

seliyor, Sanders Enstitüsü Aralık 2018'de çağrı yapıyor ve... Bu kadar açık, net.

Demokrasi sınıfsal, ilerlilik görelidir bir kavramdır. Böyle boş, şekilsiz sarfedilmesi gerçek amaçları gizlemeye çalışmaktan başka bir anlama gelmiyor. Kapitalist iktisadi zemin üzerinde kalıp "ortaklaşacağımız bir demokrasi, dayanışma ve sürdürülebilirlik vizyonu etrafında bir araya gel"mek... sermaye eliyle kurulan "enternasyonal" böyle bir şey işte. Gerçek Proleter Enternasyonalizmin, proleter devrimlerin önünü kesme çabalarıdır bunlar. Bu türden girişimler yığınların bilincini bulandırma çabalarıdır.

Ama başarıya ulaşamayacaklar! Bizzat pratik yaşamın devrimci içeriği karşısında başarısız kalmaya mahkumdur.

Hiç kuşku yok, özellikle son çeyrek asırdır sürekli güçlenen dünya devrimi dalgası devrimci komünist enternasyonal zorunlu kılıyor. Büyüyen ama hala devrimci politik-teorik ifadeyi egemen hale getiremeyen proleter hareket, devrimci komünist enternasyonale dayanarak bu zaafından kurtulabilir. Komünist enternasyonal bugün her zamankinden daha yakıcı bir ihtiyaç haline gelmiştir.

>>Editör...

LÜBNAN EMEKÇİLERİ AYAKLANIYOR!

Açlık, işsizlik, yoksulluk gibi yaşamsal sorunlarının kökten çözümü için geçtiğimiz yılın Ekim ayından beri sokaklara inen, ayaklanan Lübnan emekçileri, çok kısa bir aradan sonra tekrar harekete geçtiler. Ayaklanma, verilen o kısa arayı saymazsak, süreklilik kazanmış durumda. Lübnan işçi ve emekçileri, yoksulları sekiz aydır ayaklanma halindedir.

Ayaklanma, geçtiğimiz yılın Ekim ayında internete getirilen vergi üzerine patlak verdi. İnternet vergisi gerçekte bardağı taşıran son damladan başka bir şey değildi.

3

Mücadelede Etkili Vollar

C.Dağlı

2

Tür - Birey Çemberi

Umut Çakır

4

Güçmenler Ve
CoronaKapitalizm

Özgür Güven

5

Venezuela:
Guaido'nun Paralı Askerleri

Sinan Kaleli

10

Ölenler Kim

Kenan Kızıl

11

İnsan Yaşamı Pahalı
Ölüm Ucu

Cihan Güneş

11

MÜCADELEDE ETKİLİ YOLLAR

C.DAĞLI

BAŞYAZI

İnsanların arasında, tarihte görülen en yoğun, en yaygın ve çok yönlü ilişki kuruldu. İlişki sayısız araç ve yolla sağlanıyor. Bunun, sınıf mücadelesi açısından anlamı şudur: Olayların birbirlerini etkileme olanağı, düne göre çok fazladır. Olayların etkisiyle, süreç daha çabuk ilerliyor.

Köleleştirilen, baskı altında tutulan ve sömürülen insanların sefalet içindeki yaşamı, istek ve özlemleri kadar, onları eyleme zorlayan koşullar da aynı temelden kaynaklanıyor. Olayların yoğunlaşmasının ve birbirini etkileyerek, küresel bir yaygınlık kazanmasında bu aynı temel, bu içsel zorunluluğun yanında devrimci sınıf mücadelesinin, bilinçli sınıf dayanışmasının, ortak amaç etrafında birleşmenin tartışmasız önemli bir rolü var.

Kapitalizme karşı gelişen devrimci sınıf eylemlerinin toplumsal ve politik olayların etkisinin dünyada yayılması birbirini etkilemesinde devrimci komünist hareketin büyük yeri var. Komünist güçler kendiliğinden kitle hareketlerine örgütlü bir biçim verdi, uğruna mücadele edecekleri bir amaç gösterdi; önemsiz olanı, önemli ve belirleyici olana bağladı. Eylemleri en yüksek biçime dönüştürdü. Sonunda bu hareketi devrime vardırdı. Tutarlı devrimci bir çizgi izleyen, çağın ve günümüzün bu en etkili hareketinden başka hangi politik güç bunu yapabilir.

Şu an dünyada işçi ve halk ayaklanmaları, günün en önemli olayı ve tarihsel sürece yön veren bir duruma geldiyse, öncesinde yapılan sayısız eylemin sonuç alamamasından ileri geliyor. Olaylar ayaklanmadan ibaret değil; fakat olaylar içerisinde en etkili olarak ayaklanmayı öne çıkardı. Ayaklanmayı oluşturan sayısız olay ve eylemdir, ancak ayaklanma kendisini oluşturan her hareketten daha etkin ve güçlüdür. Ayaklanma tam da bu nedenle, ayrı ayrı davranan ve güçsüz kalan mücadelelerin yapamadığını gerçekleştirmekle yükümlüdür. Sorun apa-

çaktır; Toplumsal ayaklanma hedefe götürür. Burjuvaziyle savaşımında emekçi kitlelerin etkin bir silahıdır. Daha genel ifadelerle ortaya koyacak olursak, ayaklanma, işçi sınıfıyla kapitalistlerin kaçınılmaz çatışmasının pratikte somutlanmasıdır.

Devrimin zorunluluğu, kendisini oluşturan koşulların gelişmesiyle açıklanır. Devrim bu koşullardan yalıtılarak ele alınır, bu tamamen keyfi bir davranış olur: O zaman da, birileri öznelci bir bakışla, devrimi sonraki kuşaklara bırakır.

Bu koşulların ana çizgileri şunlardır: Eski toplumun kitlelerin gereksinimlerini karşılayamaması, bunun sonucu olarak, insanlarda bu topluma karşı hoşnutsuzluğunun büyümesi, koşulların insanlık dışı oluşu; uzlaşmaz sınıf çelişkilerinin keskinleşmesi; devrimci durumun gelişmesi ve diğer nesnel koşullardır. İşte tam da bu koşullarda kaçınılmaz olan toplumsal çatışmanın sıçrama göstermesi, yoğunlaşması ve ayaklanma biçimine dönüşmesi gibi öznel koşulların hazır olması. Devrimci komünist partinin etkisi, öncülüğüyle doğmuş olan koşulların devrime dönüştürülmesi. Devrimin tüm koşullarının bir araya gelmesi devrimi güncelleştirir.

Güncel olan devrimi gerçekleştirmek için, tüm koşulların oluşması ve bir araya gelmesi yeterli değildir. Devrimci kitlelerin, devrimci sınıfın kararlılığı yani sağlam iradesi gerekiyor. İsyan, ayaklanma ve tüm etkin kitle eylemleri emekçi kitlelerin iradesini ortaya koyduğu biçimlerdir. Sınıf mücadelesi keskin biçimlere bürünmüştür. Bütün mücadele gelip iktidar sorununun çözümüne dayandı. İktidar içinse güçlü bir irade gerekiyor. Bu iradeyi işçi sınıfı ve işçi sınıfının devrimci partisi ortaya koyabilir. Sömürücü sınıf, yenilgiyi kolay kolay kabullenmez. Bu nedenle, devrimci sınıf, kendi iradesini, zor araçlarının yardımıyla ona kabul ettirir.

Bir güç, devrimci bir güç kendi iradesini, düşmana kabul ettirir. Ayaklanma

emekçi yığınların bir gücüdür. Bu güç doğrudan eylem gücüdür. Fakat, ayaklanma, doğrudan eylemlerle yetinmez. Bilime, sanata, edebiyata da dayanır. Çok yönlü mücadele verirken, sadece militanlığı geliştirmekle kalmaz, genel olarak niteliğini geliştirir. Hareketin niteliğini geliştirmesi, kapitalist sınıfla savaşta, bizim üstünlüğümüzdür. İşçi sınıfının gücü sıradan bir güç değil, herhangi bir güç değil, devrimci bir güçtür, dünyayı değiştirme aracıdır.

Emekçiler; işçi sınıfının önderliğinde, güçlerine dayanarak iktidarı ele geçirirler. Bu, ilk temel ve en önemli adımdır. Ancak bu adımı başkaları izlemese, iktidar iki gün bile ayakta kalmaz. Ayakta kalmasını bilmeyen bir devrimin değerinden söz edilemez. Devrim em devrimci önlemlere başvurarak varlığını sürdürebilir. Latin Amerika devrimleri iktidarı alırlmaz em devrimci önlemlere başvurmadıkları için, karşı-devrimin askeri faşist darbeleri ve faşist hükümet darbeleriyle karşılaştılar. Burjuva ordu, polis vb. baskı aygıtlarını yıkamadıkları için, bu hataları, devrime mal oldu. Burjuvazi silahsızlandırmak, halk kitlelerini silahlandırmak, kendini savunmak her devrimin temel kuralıdır.

Son yirmi beş yılda Latin Amerika ve Arap Devrimlerinin tümünün her aşaması şiddetli geçti. Latin Amerika'nın demokratik halkçı (ki biz bu ifadeyi doksanlarda kullandık) iktidarları, bir süre sonra iç savaşla karşılaştılar. Emekçi halkın kesin zaferi için bir dizi ayaklanmanın ve bazen bir dizi devrimin gerekmesi yani zamana yayılmış bir devrim mücadelesi, mücadelenin ilerlemesine ilımlı bir karakter vermez. Reformist, olayları şu şekilde düşünüyor: madem ki devrim ilerinin sorunudur ve oraya varmak için bir dizi büyük mücadele gerekiyor, bu durumda, bizim ciddi sert ve şiddetli bir kavgaya girişmemize gerek yoktur. Oysa gerçek yaşam başka biçimde gelişiyor. Devrim mücadelesinin her adımı, çetin ve şiddetli bir kavgıya

biçiminde geçiyor. İşçi sınıfı ve emekçi halk, ilk büyük kavgıda iktidarı almak için en büyük tehlikeleri göze almalıdır.

Halk kitlelerinin gereksinimleri ilımlı, her tür tehlikeden uzak, doğrudan eylemlere başvurmadan, sadece dolaylı mücadele çizgisi izleyerek çözümlenmez. Bunun için toplumsal sistemine, temellerine inmek gerekiyor. Bu, şu anlama gelir ki, büyük toplumsal çatışmalara girmeden, kitleler temel sorunlarını çözemezler. Ücretli emekçiler ve diğer emekçiler tam da toplumsal çatışmalar yolunu izliyorlar.

Tarihin çatışma içinde ilerlemesi, bu çatışmanın hangi düzeyde şiddetli geçeceği toplumun içinde bulunduğu koşullarla sıkı sıkı bağlantılıdır. Toplumsal ilişkilerin keskinleşmesi en uç noktaya varmışsa, egemen sınıfın baskısı ve saldırıları dayanılmaz bir noktadaysa, toplumdaki iç gerilim en yüksek seviyeye çıkmışsa kitlelerin hoşnutsuzluğu ve öfkesi çok büyük boyutlar almışsa, emekçi kitlelerin sömürücü sınıfa karşı mücadelesi çok şiddetli geçer. Bağımlı kapitalist ülkelerin bu durumu, emperyalist ülkelerde de olmuştur. Kapitalistlerin, bugüne değin eyleme geçen, isyan eden, başkaldıran emekçi kitlelere karşı uyguladığı ağır şiddet, katletme ve ezme saldırıları buna karşı, proletaryanın sınıf savaşının büründüğü devrimci biçim, toplumsal çatışmanın nasıl ilerleyeceği hakkında bize açık seçik bir fikir veriyor.

Emekçi kitlelerin, bu ülkelerde neden devrimci yöntem, yol ve araçlara başvurduğunu, kapitalizme karşı verilen toplumsal mücadelenin tarihsel gelişimi yeterince açıklıyor. Sözümleri ettiğimiz koşulların varlığı, işçi sınıfının militan, savaşçı bir sınıf olarak hareket etmesini açıklıyor.

Devam edelim. Devrimi gerçekleştirmeyi hedefleyen işçi partisi, proletaryanın savaşan partisidir, bir devrimci savaş örgütüdür. Militan devrimci nitelikte olmayan bir parti işçilere ve devrime önderlik edemez. Dahası var. Emekçi

sınıf, devrimci komünist parti önderliğinde, iktidara yürürken, güç örgütüne, bir devrimci zor örgütüne ihtiyaç duyar; çünkü bu savaş, iki gücün savaşımıdır. Emekçi sınıf bu savaşı düşmanın karşısına, militan, savaşçı, devrimci, sağlam bir güçle çıkararak kazanabilir.

Böylesi sağlam bir mücadele Türkiye ve Kürdistan'da on yıllardır sürüyor. Elli yılı aşan devrimci mücadele devrim için ciddi bir hazırlık, iyi bir devrimci eğitim, devrimci savaşçılık kapasitesinin pekişmesi, teorik-pratik birikim, devrimci değerlerin yaratılması vb yönünde büyük ilerleme dönemi olarak görülmeli. Devrimci sınıf ve devrimci sınıfın partisi bu süreçten geçerek devrimci savaşçı bir nitelik kazandı. İktidar devrimci savaşçı yapıya ve militan devrimci mücadeleye dayanılarak kazanılacaktır.

Ayaklanma biçiminde patlak veren emekçilerin biriken gücü, öfkesi ve duyguların bir anda oluşmadı. Öncesinde uzun bir mücadele süreci var. Patlayıcı toplumsal durum var. Herhangi bir durum değil, patlayıcı bir durum, devrimci bir durum olduğu için, küçük bir kıvılcım bütün her yeri yangın yerine çevirir. Böylesi devrimci kriz koşullarında, en küçük bir olay, bir rastlantı ülkeleri, kıtaları, dünyayı devrim yerine çevirir. Emekçi kitlelerle sıkı bağlar, ilişkiler kurmuş, onların ileri, en mücadelecilik kesimlerinin desteğini almış, küçük ama iyi örgütlenmiş bir devrimci sınıf partisi devrimci kitle hareketini zafere götürür.

Halk, gücünü, enerjisini ve mücadelesini sokakta, isyan ve ayaklanmada birleştiriyor. İsyan ve ayaklanma sayısız eylemin gelişiminden doğar. Bunun sonucunda ortaya çıkan güç, isyan ve ayaklanmayı oluşturan güçlerden daha büyük bir güçtür. Daha büyük bir enerji açığa çıkar ve daha büyük, daha yüksek bir eylem biçimi doğar.

Dünya, emekle sermaye arasında bir savaş alanı. Proletarya ve diğer devrimci kitleler, bu savaşta etkili yollar ortaya koyuyor.

Sokağa Çıkma Yasağının Halleri

Tarih, 11 Eylül 1980. Adana. Akşamüzeri saatleri. Sağ-sol davanın yoğun yaşandığı günler. Mahalleler, bölgelere ayrılmış. Yasak bölgeye giren sağ çıkarsa kendini şanslı bulduğu günler. İnsanlar artık bıkkın, yorgun, öfkeli...

Kocaman bir bahçenin içerisinde, üzerine H.E. harfleri yazılı, büyükçe, mavi renkli demir kapı ile girilirdi evimize. Birden kapı açıldı hiç tanımadığım, neden geldiklerini sonradan anladığım abiler geldiler evimize. Abilerim onları ayakta karşıladılar. Bahçede dut ağacının altında, tahta masanın etrafındaki tahta sandalyelere oturdular. Kısa bir sohbetten sonra asıl konuyu konuşmaya başladılar. Abilerim gibi gelen gençler de durumdan şikayetçiydiler. Artık bir şey yapılması gerektiğini konuşuyorlar. Akşamın sonunda alınan karar; sabah erken saatte tüm mahalle gençleri toplanacak, mahalle komitesi kurup sağıcıların bölgesine gidip konuşacaklar. Gerekirse dövüşeceklerdi.

Ama 12 Eylül sabahı Türkiye tarihinde önemli bir yeri olan, çok kötü günlerin ilk gününe, asker postasının sesi ile uydık. Bütün evlerin kapısını tekmeleyerek açtılar, hepimiz ne olduğunu anlamadan tepemizde silahları ile bekleyen askerlerle gözlerimizi açtık. Sokağa çıkma yasağı getirilmiş. Şimdiki gibi sokağa çıkma kısıtlaması değil, burnunun ucunu bile dışarı çıkaramazsın. Dışarı çıkmanın akıbeti bilinmez. Öyle, gece 12'den 2 saat önce söylemediler ihtiyaçlarınızı karşılayın diye. Evlerde yiyecek pek bir şey yok, insanlar yoksul, günlük kazanıp günlük harcıyorlar. Bu durum ne kadar sürdü hatırlamıyorum ama aklımdan hiç çıkaramadığım tek şey o çuval çuval kitapları yaktığımızdır. Evlerde banyo sobalarında ne kitaplar yakıldı. İçeriği hiç önemli değil, onlar bir kelimesini suç sayıp sizi götürüyorlardı. Ne insanları alıp götürdüler bir daha haber alınamadı onlardan, ne analar karalar bağladı evlatlarının ardından. Gencecik çocukların yaşı büyütüldü bir gecede, aleme ibret, "asmayalım da besleyelim mi?" diyerek...

Düşünüyorum da, yarım asırlık yaşama ne olaylar sığdırmışım.

Yıllar sonra tarih 2016 Temmuz. O günlerde Kuşadası'nda müzik festivali var, öğlum festivale gitmek istedi birkaç arkadaşıyla, gittiler. Daha yeni ulaşmışlar, Kuşadası'nda sahilde geziyorlar. O sırada ben evdeyim ama ters giden bir şeyler olduğu belli, minarelerden sürekli sela okunuyor, sosyal medyadan anlamlandıramadığım askeri hareketliliği takip edi-

yoruz. Saat, akşamüzeri. Hatta o sırada arkadaşla telefonda konuşurken bunu konuşuyorduk. Ben "dikkatli olun bugün normal olmayan şeyler var, anlamsız bir hareketlilik var" dediğimi hatırlıyorum. O arada televizyon kanallarından aynı anda ortak bir yayın başladı. Hepimizin bildiği şu ünlü 15 Temmuz 2016 darbesini müjdeliyorlardı.

Beynimden vurulmuşu döndüm, öğlum ve arkadaşları geldi aklıma. Onlar şu anda dışarda, şehir dışında ve gidecek yerleri yok. Aklıma çocukluğumda yaşadığım darbe geldi, sokağa çıkma yasağı, dışarıda olanları toplayıp götürmeleri. Gerçekten çok korktum. Neyse ki dostlarımız vardı bir anda sakince düşündüm ve aklıma oraya yakın arkadaşlarım geldi. Onları aradık, gidip çocukları aldılar oldukları yerden. Evlerine götürdüler, çocuklar o geceyi orada geçirdiler. Fakat beklediğimiz gibi bir sokağa çıkma yasağı olmadı. Hayat normale yakın bir şekilde devam etti. Gerçi o günün etkilerini daha sonraki zamanlarda fazlasıyla yaşayacaktık. Kanun hükmünde karamamelerle birçok insan, "FETÖ'cü" yaftasıyla işten atıldı.

Tarih; 2020'yi göstermeye başladığı ilk gün de, bu yılın pek de iyi olmayacağı belliydi. Bir süre sonra, tüm dünyayı etkisi altına alan Koronavirüsü Çin'in Wuhan şehriden başlayarak her yere yayılmaya başladı. Virüs tüm dünyayı etkisi altına almaya, insanlar ölmeye başladı. Türkiye de bu virüsten nasibini aldı elbette. Benim çevremde hasta olan yok, ama bir çok insan yakınlarını kaybetti. İnsanların virüsü buluşturması için "sokağa çıkma kısıtlaması" uygulanıyor. Bu nasıl bir formül bilmiyorum; haftanın 5 günü çık, 2 gün yasak. Pardon, kısıtli.

Bugün sabah kahvaltımızı balkonda yapalım dedik. Masayı hazırlarken gözüm sokağa takıldı, bugün sokağa çıkma kısıtlılığı olan bir gün. Ama sokakta bir sürü insan var. Durum, baktım ve tüm bu olanlar gözlerimin önünden film şeridi gibi geçti. Daha ne kadar yaşarım ömrümün geri kalanında daha neler görürüm bilmiyorum. Ama tekrar bir sokağa çıkma yasağını herhangi bir nedenle görür müyüm görmez miyim bilmiyorum.

Bir Rus atasözünün dediği gibi: Gelecek onu beklemesini bilendir

Güzel günlerde görüşmek dileğiyle...

Emekçi Bir Kadın

Türküler Suskun Kaldı...

"İbrahim Yaşayacak, Türkülerini Söyleyecek" demiştik 5 Mayıs'ta Ölüm Orucuna ara verip hastaneye kaldırılınca... Valiliğe yapılan konser başvurusunun sonucu beklenirken umutla, İbrahim de kaldırıldığı hastanede yaşama dönüşü savaşı veriyordu. 7 Mayıs günü saatlerinde geldi İbrahim'den acı haber.

Grup Yorum twitter hesabından yaptığı açıklamada, İbrahim Gökçek'in ölümsüzleştiğini duyurdu.

Yoğun bakımda ünite ünite kan verilen, damar yoluyla beslenmeye çalışılan, solunum cihazına bağlanan İbrahim'in durumunun kritik olduğunu açıklamıştı Prof.Dr.Şebnem Korur Fincancı. Ve saatler geçtikten sonra İbrahim'in son nefesini verdiği haberi geldi...

İbrahim Gökçek'in cenazesi Gazi Cemevi'ne getirildi.

8 Mayıs sabahı Polis ablukası altındaki Cemevi önüne gelen Gazililer tencere ve tavalarla ses çıkarma eylemi yaparak "Katil Polis Mahalleden Defol!", "Baskılar Bizi Yıldırılmaz", "İbrahim Gökçek Ölümsüzdür" sloganları attı. Polis, saldırıların protesto eden kitleye gaz bombası ile saldırınca Cemevi'ne giren kitle, kapıları kapatarak barikatlar kurdu.

Kitle "İbrahim Gökçek ölümsüzdür" sloganları atarak Grup Yorum türkülerini söyledi. Yemekhanenin kapılarını kuran polis, yaklaşık 10 kişiyi gözaltına aldı ve İbrahim Gökçek'in cenazesini kaçırdı.

Saldırının ardından polis cemevinin etrafındaki ablukayı kaldırdı. Atılan gaz bombalarından fenalaşanlar, hastanelere kaldırıldı. Gözaltına alınan 27 kişi fiziki mesafe kuralına uymadıkları gerekçesiyle 1000 TL para cezası verilerek serbest bırakıldı.

Cemevine yönelik polisin bu saldırısının ardından Alevi örgütleri Gazi Cemevine gelecek incelemelerde bulundu ve bir basın açıklaması yaptı. konuşmalarda, "Bugün cenazeye engel oldunuz ama bizim yüreklerimizdeki sevdaya engel olamayacaksınız. Siz bu zulümleri yarattınız, cem evinin kapılarını kurdunuz, ama inanıyorum ki bir gün size de adalet lazım olacak", "İbrahim'in son yolculuğunda vasiyeti yerine getirilemedi. Nedeni ne olursa olsun bir idabet-hanenin camları kırılmaz" denildi.

Diğer taraftan Gökçek'in cenazesinin Tuzla'da Mehmetçik Vakfı'na götürüldüğü, burada aileye teslim edileceği haberi geldi. Mehmetçik Tesislerinde polis cenazeyi aile ve avukatlara teslim etmedi, bunun yerine aile ve polis eskortu ile birlikte Kayseri'ye doğru hiç mola verilmeyen 12 saatlik yola çıkarıldı.

İbrahim Gökçek'in memleketi olan Kayseri'de defnedilmesine karşı çıkan faşistler, "Gömseler bile çıkarır yakarız" diyerek tehdit etti. Ülkü Ocakları başkanı da alıkıran başkese pozunda tehditler savurdu.

Gece saatlerinde İbrahim'in cenazesi Kayseri Reşadiye mezarlık morguna getirildi. İbrahim, 9 Mayıs sabahı her tür tehdide rağmen, cezaevinden getirilen eşi ve yoldaşı Sultan Gökçek, ailesi ve sınırlı sayıda yoldaşının katılımıyla son yolculuğuna uğurlandı.

Yapılan cenaze töreninde "Bize Ölüm Yok" parçasını söyleyen Grup Yorum üyesi Bahar Kurt'a da jandarma müdahale etmeye çalıştı.

Editör

LÜBNAN EMEKÇİLERİ AYAKLANIYOR!

Baş tarafı 1. sayfada

Ayaklanma için gerekli koşullar uzun zamandan beri oluşmaya başlamıştı. Lübnan uzun süredir ekonomik ve politik krizin içindeydi. Ayaklanmanın başlaması için bir kıvılcım, bir genel bahane gerekiyordu. Ekonomik kriz nedeniyle uçan kuştan vergi almaya çalışan hükümetin internet kullanımına getirdiği vergi, bozkırlı tutuşturucu kıvılcım oldu.

Ayaklanma devrim şarkıları eşliğinde ilerliyor. Lübnan burjuvazisi, eski başbakan Said Hariri'yi istifa ettirerek ayaklanmanın önünü kesmek istedi. Hariri istifa etti; ama ayaklanan halk, "Birini değil, hepsini" istiyordu. Yani burjuva politikacıların tümünün sahneden çekilmesini istiyordu. Ayaklanma hız kesmedi.

Önce ayaklanmacıları destekler gibi görünen Lübnan Hizbullah'ı, çok geçmeden gerçek sınıf karakterini göstermek zorunda kaldı; ayaklanmacıların karşısına geçerek egemen sınıf saflarında yerini aldı. Çünkü, emekçi sınıflar "kökten çözüm" istiyorlardı ve bunun tek anlamı vardı: burjuva egemenliği yıkacak toplumsal devrim. Hizbullah'ın karşı saflara geçmesinin nedeni de anlamı da buydu.

Bir toplumsal devrim şimdi Lübnan'ın kapılarını çalıyor.

Ayaklanma, derin, sağlam ve güçlü köklere sahip. Ayaklanmanın Lübnan'ın en yoksul, işsizlik ve açlığın en yaygın olduğu kuzey bölgelerinden başlamış olması bunun bir emekçi sınıf ayaklanması, sınıf savaşının yeni bir boyutu olduğunu gösteriyor. Kurulan ve dağılan, tekrar kurulan ve tekrar dağılan burjuva hükümetler çaresiz. Hiçbir sorunu çözecek durumda değiller.

Ayaklanmacılardan birinin ifadesiyle, "Her şey bir yana, işsizlik, açlık, ve konut sıkıntısı hükümetin kontrolünden çıktı."

Lübnan emekçileri yüksek politik bilince sahiptir. Lübnan emekçi sınıflarının arkasında onbeş yıla yakın süren derin ve kanlı bir iç savaş var. Bunca yıl süren iç savaş, Lübnan emekçi sınıflarında yüksek bir politik bilinç ve mücadele birikimine yol açmıştır. Şimdi hükümete, burjuva egemenliğe karşı ayaklanan Lübnan emekçileri bu politik bilinç ve mücadele birikimine dayanarak ilerliyorlar. Bir ayaklanmacının şu sözleri emekçi sınıfların politik bilinci hakkında bir fikir vermeye yeter:

"Korkmuyoruz asla, meclisin koruyucuları ayaklarımızın altına."

Ayaklanmacıların birinci hedefi, en asalak sermaye biçimi olan finans sermayenin simgesi olan bankalar. Ordu, bankaları ateşe veren ayak-

lanmacılara mermi ve gaz bombalarıyla saldırıyor. Ayaklanmacıların bankalara saldırmaya başlaması, ayaklanmanın daha da ilerleyeceğinin bir işareti. Hareket salt "protestocu" niteliğinden çabuk sınırlıyor. Başbakan düşüren ayaklanmacılar şimdi kapitalist ekonominin sinir merkezlerine yöneliyorlar.

Bütün bunlar bize, Hüsnü Mübarek'i deviren Mısır devriminin gelişme çizgisini hatırlatıyor Mısır'da da gösteriler önce protestolar biçiminde başlamış sonra bir ayaklanma düzeyine ulaşarak, önce bazı devlet kurumlarını, arkasından ayaklanma tüm ülkeye yayılarak tüm devlet kurumlarını hedef almaya başlamıştı. Hüsnü Mübarek, en sonunda, işçi sınıfının da ayağa kalkmasıyla kendini zindanda bulmuştu. Bir ayaklanmacı bu duruma şöyle işaret ediyordu:

"Bu eylemlerin geçmişteki benzerlerinden bir diğer önemli farkıysa başka şehirlerde de devam ediyor olması."

Şüphesiz, Lübnan emekçileri Mısır ya da başka bir ülkedeki ayaklanmayı tekrarlayacak değiller. Ayaklanma ve devrim Lübnan'ın kendi özgül koşullarına uygun bir gelişme çizgisi izleyecek. Bununla birlikte, zafere ulaşabilmeleri için gereken koşullar bağlamında, hemen hemen bütün ayaklanmaları kesen ortak bir çizgi var. Bu

çizgi, her şeyden önce, ayaklanmayı yönetecek, konuşma yeteneğine sahip, otoritesi ayaklanmacılar tarafından kabul edilmiş, ayaklanmayı burjuva hükümetin yıkılmasına kadar götürme kararlılığına sahip bir karargah, bir devrimci merkez, deyim uygunsu bir komuta merkezi lazım. Lübnan'da en azından şimdilik böyle bir devrimci merkez eksikliği hissediliyor.

Lübnan halk ayaklanması ya da "açların devrimi" açık ki, bir devrimci komünist partinin, kararlı bir önderliğin yokluğunun acısını çekiyor. Aynı durum bize, devrimci komünist partinin özellikle de ayaklanma sırasında nasıl yaşamsal bir role sahip olduğunu öğretiyor.

Ama şunu da biliyoruz: Derin, sağlam ve yaygın köklere sahip bir ayaklanma kendi mücadele ve iktidar organlarını hazır bulmazsa, kendisi yaratır. Bu yüzden Lübnan'da emekçi sınıfların, yoksulların burjuva egemenlik üzerinde zafer kazanacaklarından şüphe duymamız için hiç bir neden yok. Lübnan burjuvazisi ayaklanmanın koşullarını ortadan kaldırma güç, olanak ve yeteneğine sahip değil. Bu yüzden, bu gün olmazsa yarın. Ama ne olursa olsun zafer Lübnan emekçi sınıflarının olacak.

Lübnan devrimi, Ortadoğu bozkırında çakan bir kıvılcımdır ve bütün bozkırlı tutuşturacaktır.

Bu Düzene Mahkum Değiliz!

Bütün dünyada derinleşen kriz ve küresel salgın koşullarında dünya proletaryası 1 Mayıs'ı kutluyor. Krizin ve salgında burjuva hükümetlerin işçi düşmanı yüzlerinin açığa çıkışının etkisiyle işçi ve emekçilerin büyüyen öfkesi çeşitli ülkelerde gösterilere, grevlere, isyanlara dönüşüyor. TKEP/Leninist bu ayaklanma koşullarına dikkat çeken bir bildiri yayımladı.

"Tekelci kapitalist sömürü düzeni, dinci faşist iktidar ve faşist devlet derin bir ekonomik ve politik kriz içinde" denilen bildiri, sermaye sınıfının ayrıcalığını sürdürmek için elinden gelen her şeyi yaptığına işaret ediyor: "Dinci faşist iktidar, bu sömürü düzeninin politik iktidarı olarak, sömürücü sınıfın, zenginler sınıfının ayrıcalıklı konumunu koruması ve sürdürmesi için ellerinden geleni yapıyor. Bütün baskı ve terör bunun için. Polisin insanları acımasızca sokakta katletmesi bunun için. Zindanları tuka basa emekçilerle, bu düzene başkaldıranlarla doldurması bunun için. Katilleri, hırsızları, sapıkları, uyuşturucu tacirlerini, mafyayı dışarı salarken devrimci tutsakları zindanda tutması bunun içindir."

Bildiride bu saldırganlığın güçsüzlükten kaynaklandığı vurgulanıyor: "Çöküyorlar ve çöktüklerinde tarihin çöplüğüne karışacaklarını biliyorlar. Coronavirüs-19, onların bu çöküş sürecini hızlandırdı. Sadece onların değil, bütün emperyalist-kapitalist sistemin çöküş süreci hızlandı. Sadece Türkiye tekelci sermaye sınıfı değil, bütün dünya burjuvazisi büyük bir korku içinde. Emperyalist-kapitalist sistemin krizi bütün dünyada derinleşiyor. Batan şey dünya burjuvazisinin ve onunla birlikte Türkiye burjuvazisinin, zenginler sınıfının gemisidir."

Kapitalizmin açlık ve sefaletle sürüklediği dünya halkları, Latin Amerikadan Ortadoğu'ya; Afrika'dan Avrupa ve Asya'ya kadar her yerde ayaklanıyorlar. İşte Lübnan Halkı.. İşte Fransa'nın yoksulları." İşçi sınıfı ve yoksul kesimlerin bu yokluğa ve aşağılanmaya mahkum olmadıklarına vurgu yapan bildiri, "Bu açlık ve sefalet çukurunda yuvarlanmak, ölümlerimize bile görmeden toprağa vermek, çocuklarımıza bir ekmeğe götürememenin kahrını yaşamak bizim yazgımız değildir. Bu durumu değiştirebiliriz ve değiştirmeliyiz. ... Ya bu düzeni yıkacağız ya da bu düzen bizi sonsuz acılar içine, tarifsiz bir yoksulluk ve açlık çukuruna yuvarlayacak. (...)

"Ne yapacaklarını bilemiyorlar. Dağınklar; şaşkınlar; kargaşa ve karmaşa içindeler. Bunca saldırganlıkları, pervasızlıkları, vahşetleri bu yüzden. Tekelci kapitalist sömürü düzenini bütün politik kurumlarıyla, iktidarıyla yıkmamanın koşulları, imkanları ortaya çıkmıştır. Bütün bu zulümden, açlık ve sefaletten, acılar girdabından kurtulma imkanına sahibiz. Ayağa kalkmamız, büyük bir cüret ve cesaretle ileri atılmamız yeterli. Tıpkı 2013 Haziran halk ayaklanmasında olduğu gibi; tıpkı bu 6-8 Ekim sehildanında olduğu gibi.

"Tam da bu tam kurtuluş koşullarının ortaya çıktığı bir sırada, bu olanakları dinci faşist iktidardan bir kaç taviz koparmak için, reformlar gerçekleştirmek için kullanmayı önerenler çıkıyor. Onlara kanmayın, inanmayın. Çünkü bu yol düzeni bu zor durumdan kurtarma yoludur. Bizi ancak ve sadece birleşik devrim kurtarır. Bizi ancak ve sadece devrimci bir iktidar; bütün zenginliğe halk yararına el koyacak bir devrimci halk iktidarı kurtarır. Bizi ancak ve sadece zenginlerin her tür direnişini ezcek kararlılığa sahip devrimci bir hükümet kurtarır." sözleriyle işçi sınıfı ve emekçileri bu politika doğrultusunda mücadeleye çağırıyor.

NOT: Açıklamanın tamamına www.leninist.net adresinde.

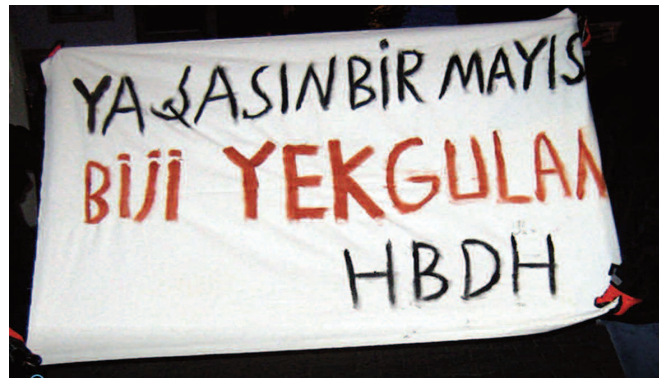
1 Mayıs'ta Birleşik Devrim Mücadelesini Büyütelim!

Halkların Birleşik Devrim Hareketi Yürütme Komitesi, 1 Mayıs vesilesiyle bir açıklama yaparak "1 Mayıs'ta Birleşik Devrim Mücadelesini Büyütelim!" dedi.

"Kapitalizmin insan merkezli değil kar merkezli bir sistem olduğu bugün yaşanan pandemi ile bir kez daha ispatlanmıştır. Kapitalizm insanlığa düşman kar hürsıyla hareket eden bir sistemdir.

Kendisini Kürt halkına ve Türkiye ezilenlerine karşı savaşmak üzerine konumlandırmış olan faşist iktidar yaşanan pandemi krizinin faturasını işçi ve emekçilere kesmektedir. Hükümetin patronları korumak için çıkardığı koruma kanunları faşist iktidarın insan hayatını korumaktan öte patronların sömürü çarkını korumaya çalıştığını gözler önüne sermektedir" denilen açıklamada Türkiye işçi sınıfı, emekçiler, kadınlar ve gençler açısından önemli bir süreçten geçmekte olduğumuz vurgulandı.

Açıklamada, "Bu gelişmeler ışığında 2020 yılı 1 Mayıs'ı sürecine giriyoruz. Bilindiği gibi 1 Mayıs işçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günüdür. Yaşanan bütün gelişmeler birleşik devrim güçlerine önemli imkanlar

sunmaktadır. Sürecin devrimci görevlerini iyi kavrayan bir yerden birleşik devrim güçleri inisiyatif almalıdır. Yaşanan kriz süreci faşizmin hegemonyasını sarsmakta ve geniş emekçi kitleleri tarafından sorgulanmasını sağlamaktadır.

Kendisi işçi, emekçi, kadın, Kürt ve genç bütün kesimlere düşman olan iktidara karşı kitlelerin hoşnutsuzluğu her geçen gün daha yoğun bir şekilde artmaktadır. Birleşik Devrim güçleri, 1 Mayıs sürecini doğru değerlendirmeli geniş kitlelerle buluşacak ve onları faşizme karşı seferber edecek mücadele araçları yaratma konusunda ısrarcı olmalıdır. 1 Mayıs'ı tarihsel anlamına uygun bir şekilde örgütlemeli ve bu temelde bütün alanlarda sahiplenmelidir.

Faşist iktidar askeri operasyonları, devrimci tutsaklara dönük baskıları, kadınlara dönük katliamları ve işçilere dönük sömürü politikalarını artırarak devam ettirmektedir. Bu koşulların altında devrimcilerin görevi de sorumluluklarını yerine getirmektir. Faşizme karşı mücadeleyi ve örgütlülüğü yükseltmek temel görevimizdir. Emperyalizme, kapitalizme ve faşizme karşı Birleşik Devrim bayrağını yükseltmeli ve bu mücadeleyi derinleştirmeliyiz. İşçi, emekçi, kadın ve genç bütün ezilenleri Birleşik Devrim mücadelesine katacak olanakları yaratmalıyız. Başta Rojava, Güney Kürdistan, Suriye'de ve Libya'daki işgal politikalarına karşı direneceğiz. İşsiz kalan ve katledilen her işçinin hesabını soracağız.

Cezaevlerinden katiller serbest bırakılınca devrimciler pandemi koşullarında serbest bırakılmıyor. Cezaevlerinde katledilen her devrimcinin hesabını soracağız. Kadın cinayetleri ve erkek egemen uygulamaların uygulayıcılarından hesap soracağız" denildi.

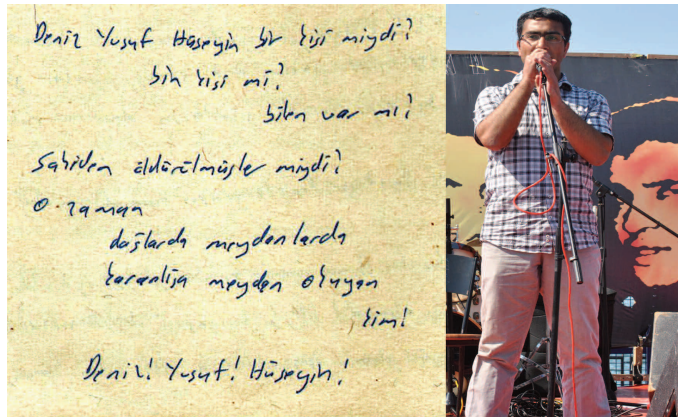
Açıklama, "Newroz ruhuyla 1 Mayıs'ı birleşik devrim mücadelesinde birleştirelim. Yaşasın 1 Mayıs/ Biji Yek Gulan! Yaşasın Birleşik Devrim Mücadelemiz" denilerek sonlandı.

İyi Ki....

Dün doğum günü idi... Neredeyse her sene unutulurdu, kendisi bile unutuldu... Nasıl unutmasın... İlk örgütlendiği yaşlardan bu yana her 1 Mayıs'ta Taksim'de idi. Ve 1 Mayıs'ın telaşesi biter bitmez gene yollara atardı kendini; bu defa yoldaşları Denizler için, 6 Mayıs anma-eylem-etkinlikleri için koşuşturmaya başladılar.

Kenan... Kendisinden öte hep başkalarını düşündüğü için, doğumgününe ya da kutlamayı ya da pastayı hiç düşünmemesi çok olağan şeyler. Ancak biz yoldaşlarının bunu hatırlaması ya da kutlamaması üzücü olan. Evet, belki doğum günleri önemli değildir insanlar için, devrimciler için anılması ya da kutlanması gereksizdir. Devrimcileri, güneşe ulaştıklarında anmaktır gelenek olan...

"İnsanlar doğar, büyür, yaşar, ölürlür. Önemli olan çok yaşamak değil, yaşadığın süre içerisinde fazla işler yapabilmektir" diyen Deniz'in yoldaşı olarak, kısacık yaşamına koca bir ömürlük mücadele ve birikim sığdıran Kenan, O'nun izinden giden yolu takip ederek, O'ndan sadece birkaç sene fazla yaşadı. Bugün, Deniz'in, Yusuf'un, Hüseyin'in ölüm yıldönümleri için anma etkinliklerine hazırlanırken, bir kaç kuşak ardılı yoldaşları Kenan Aktaş'ın da doğum gününü kutlamak istedik. Aramızda olsa idi, "bırakın bunları hadi, Karşıyaka'da ne yapıyoruz, Kadıköy'de ne yapıyoruz" diye soruyor olurdu... Evet, dövüşenler tutmaz düşenlerin yasını... Yas tutmuyoruz, yoldaşlarımızın kavga bayrağını dalgalandırmaya devam ediyoruz her yerde. Dün Taksim'de, yarın her yerde dolaşacak O'nların bıraktıkları kızıl bayrak. Ve diyoruz ki... İyi ki...

Hüseyin Altun'u Kaybettik

Bir babamızı daha son yolculuğuna uğurladık... 90'lardan 19 Aralık katliamı günlerine kadar tutsak olan çocuğunun peşinde zindan kapılarında dolaşan babamız Hüseyin Altun'u, 27 Nisan günü kaybettik.

Oldukça ilerlemişti yaşı ve KOAH hastası idi. Son yıllarda durumu iyice ağırlaşmıştı. Bir hafta öncesinde yüksek tansiyon nedeniyle beyin kanaması geçiren Hüseyin babamız, yoğun bakımda verdiği yaşam mücadelesini kaybetti.

Cenazesi Sarıgazi'de aile ve akrabalarının özel izinle kalabalık olarak katıldığı bir törenle uğurlandı... Ailesine ve sevenlerine başsağlığı diliyoruz.

Yoldaşın

TÜR - BİREY ÇEMBERİ

Umut Çakır

Herkesin dilinde aynı ifade: "Artık eski dünya yok, yepyeni bir dünya kuruluyor". Beyaz Saray'dan Kremlin'e (Sahi Çinli yöneticiler hangi sarayda kalıyor?), finans bankalarından devrimci örgüt yöneticilerine, en et kafalılarından en cin fi-kirlisine kadar, çok farklı bakış açıları, aynı sözcük diziliminde birleşiyor.

Adeta amansız bir virüs, insanlığı bir dağın zirvesine kadar kovalamış ve orada toplananlar, sisin, tozun ve bulutların üzerinden ufka bakıp, bir uçta yıkılıp gitmekte olanı, diğer uçta kopup geleni açıkık görüyor.

Dünya tarihi, evrensel gelişim, ne zaman bir sıçrama anına kadar gelip danyansa, her şeyi açıkladığı samilan bir cümle dillere pelesenk olur; ve yaygınlığı ölçüsünde o denli (akademik çevrelerin moda deyimiyile) "Boş Gösteren" olur; yani herkesin içini dilediğince doldurduğu boş bir kap.

Ama durun: Belleği güçlü ve yaşlı uygun olanlar, çok benzer "yeni dünya düzeni" laflarını hatırlayacaktır. Evet, 89-91 karşı-devrimleri zamanında benzer bir iklim yaşanmıştı. Dünyanın üçte birini kaplayan sosyalist sistem dağıldığında, aynı beylik laflar, koca bir tufan gibi insanlığın üzerine yağdırılmıştı.

Altı üstü bu "Boş Gösteren" diye, içeriksiz bir kabuk diye, "yepyeni bir dünya" ifadesini bir kaleme silip boş verecek değiliz. Tersine, bir dünya sistemini yerinden eden devasa büyüklükte her olay, evrensel kurtuluşa çağrılar içeren mesihvari ifadelerde yankısını bulur.

Tarihin farklı dönemlerine özgü kölecilik, feodal, kapitalist bir dünya sisteminden sözediyor olsak bile, bu sistemler her zaman, ülkeden ülkeye önemli farklar içerir. Kapitalizm için konuşacak olursak, bu ülkelerdeki en başta zenginlik, teknoloji ve kültür alanlarında göze çarpar ve hepsi de özgün bir sınıflar mücadelesi dengesi oluşturur. Sonra, tarihi bir an gelir ki, tüm bu farklar önemsizleşir ve insanlık, mesihvari evrensel bir kurtuluş

amacının büyümesine kapılır.

Bu noktada, sözkonusu "büyünün" gücünü nereden aldığını görebilmek amacıyla, insanal varoluşa dair "tür-birey çelişkisi" (ya da çemberi) bir analiz aracı olarak hizmet edebilir. Marx, Grundrisse ve Artı-Değer Teorileri gibi analize yönelik çalışmalarında, tür-birey çelişkisini sık sık kullanmıştır.

Hemen bir uyarı; Marx'ın, çalışmalarında analiz yöntemleriyle sunuş yöntemlerini birbirinden titizlikle ayırdığı bilinir. Bu yüzden sık sık analiz aşamasında, karşısına çıkan problemi çözmek için kullandığı pek çok analiz aracı, basıma yolladığı kitaplarında yer vermez. "Tür-birey" ilişkisi de bu kaderden kaçamaz. Bunun bir nedeni var. Çünkü, tek tek ve somut biçimde toplumsal sistemler ele alınırken, temelde yatan asıl çelişki her zaman, üretici güçler ve üretim ilişkileri arasındadır. Tarihin tüm dinamiği, süreçlerin başından sonuna gelişimi, bu temel üzerine yükselir. Üretici güçler-üretim ilişkisi çelişkisine göre, tür-birey ilişkisi, tarihsel değil doğal bir yasadır; dinamik değil pasiftir; neden değil sonuçtur. Buna rağmen, insanlığı yeni bir küresel düzelenle karşı karşıya getiren anlarda, bu gelişime yön veren sınıf, evrensel kurtuluş söyleminin gücünü, dar sınıf çıkarlarından alamaz, ama tür-birey ilişkisine yeni bir biçim vermekten alır. Bu yüzden, tür-birey ilişkisinde dile gelen doğa yasası, sınıflar mücadelesinin yerine ikame edilemez. Olsa olsa, sistemik sıçrama anlarında, insanlığı peşinden sürükleyen ülkelerin söylem gücünü açıklamaya yarar sağlar. Bu da az bir şey değil.

Bu analizin temel tezi gayet basittir: Tür ancak gelişimine hizmet ettiği oranda bireysel gelişime olanak tanır; ne zaman ki bireysel gelişim türün devamını tehdit etmeye başlar, o zaman birey feda edilir, çember kalır ve daha uygun bir birey arzı endam eyer. İnsanlığa, her dönem farklı biçimlerde sunulan evrensel kurtuluş ülküleri gücünü bu çelişkiden

alır.

Eylenmesi ve çocuk doğurması yasak köle kitleleriyle dolup taşan antik Roma kentlerine saldırdıklarında, feodal senyörler, evrensel kurtuluş anlatısını, dinsel kitabelerden derlemişlerdi. Böylece, tek tanrılı dinlerin "cemaat-birey"leri, köleliğin dünyanın dört köşesinde kovalamasına hizmet etmişti. Bir kez evrensel insani kurtuluş gökyüzüne havale edilirse, her türlü feodal angarya, ebedi kurtuluşun yeryüzünde ödenmesi gereken kefareti haline getirilebilirdi.

Yüzyıllar boyu ardi arkası kesilmeyen hanedan savaşları, feodal angaryadan kaçanların sığındığı kentlerde önu alınmayan salgın hastalıklar, türün devamına ciddi bir tehdit oluşturdu. Feodal hegemonyaya karşı savaş açan köylüler, aynı "cemaat-birey" düzleminde hareketle, bayraklarının üzerine din otoritesininin sapkın ilan ettiği inanışların sembollerini nakşettiler. Tür-birey çemberini kırıp yeniden tanımlamaya olanak vermeyen bu söylemin suçu, köylülerde değil. Sadece, sınıfsal konumları bu evrensel misyona uygun değildi. Uygun olan tek sınıf, burjuvaziydi.

Burjuvazi, türün devamı davasını, sınıf çıkarlarına uyumlu hale getirmek için, cemaat-birey'in yerine "hukuki birey"i geçirdi. Burjuva devrimlerin zirvesinde, granitten oyulan anıtlarda "evrensel insan hakları beyannamesi" yer alır. Cemaatlerin böldüğünü, hukuk eşitledi, ama özel mülkiyet temeli üzerinde.

Burjuva toplum, özel mülkiyete dayalı hukuki birey anlatısı üzerinden cemaati kutsal günlere ve kutsal mekanlara sürgün etti ve zamanla, sosyal bireyin bir antitezini yarattı: Toplumun geri kalanı, bireysel, zenginliğini, mübadele ettiği metallerde dışsallaştırıp, tüketim araçlarıyla ölçmeyi bir alışkanlık haline getirdi.

Sosyalizm, türün devamını hukuki bireyi yerinden eden sosyal bireyde tanımladı. İlişki dolaylı, ancak alışkanlıklardan kurtuldukça tam olarak

kavranabilecek bir düzleme yerleşti: Birey kendine özgü zenginliği, toplumsal gelişim üzerinden ve bu gelişim dola-yımından elde eder. Böylece, kapitalist sömürü altında kaybolan bireyin çok yönlü ilişki zenginliği, sosyalizmin kazandırdığı sosyal haklar aracılığıyla yeniden elde edilir. Bu haklar, öz halinde, şunları içerir: Çalışma hakkı, sağlık ve eğitim hakkı, örgütlenme özgürlüğü. Hepsini de ancak toplumsal düzlemde işlerlik kazanabilecek bu haklar, tür-birey çemberini, onu kırarak çelişkilerden arındırır.

Bu noktada, bir tarihinin tezi, bizlere üretken adımlar atma olanağı sunuyor: Diyor ki bu tez; SSCB, en önemli hatasını, ABD'yle birlikte 1978 Helsinki İnsan Hakları Sözleşmesi'ni imzalamakla işlemiştir. Böylece, çok ciddi bir geri adımla, tür-birey ilişkisinde çerçeveyi, bir kez daha "hukuki birey" çemberine hapsedti ve kendini, kapitalizme avantaj sağlayan bir minderde mücadeleye mahkum etti.

Hukuki bireyin kapitalizme sağladığı avantaj, bu söylemin ikiyüzlülüğünü bireysel gelişim ve özgürlük sloganları altına gizleyebilmesidir. Böylece, "toplumsal çıkara feda edilen birey" yalanları, sosyalist dünyanın üzerine boca edildi ve özellikle Doğu Avrupa'da bireyin zenginliğini tükettiği metallerle ödeme alışkanlığını yitirmemiş dar kafa-lılara bolca manevra alanı açtı.

89 yılında Berlin Duvarı yıkıldığında, ikiyüzlü bireysel özgürlük (hukuki birey), sosyal-birey'e galebe çalmış oldu. O duvar bir kez yıkılınca, hukuki birey adeta bir salgın gibi yayıldı. Duvarın bir yanında yer alan ve hiç de teknolojik mucize görüntüsü vermeyen Trabant otomobilleri vardı (gerçi, yıllar yıllar sonra, gelmiş geçmiş en çevreci araba seçilerek itibarı iade edilecekti), diğer tarafta, 250'si hiçbir işe yaramayan 300 beygirlik Mercedes. Berlin Ensemble'in epik tiyatrolarının yerini, cılalı Broadway sirk gösterileri aldı, sembolik ve polifonik ez-

gilerin yerini, Scorpions'un cayırtılı stad-yum konserleri aldı. Sosyal-birey, yüksek kurtuluşu, aydınlık bilinci ve diğerkâmlığı* feda ederek, hukuki birey düzeyine geriledi.

Oysa şimdi, yıl 2020 ve geldiğimiz noktaya bir bakın! Türün devamı, hiç bu denli yakın ve açık bir tehlikeye maruz kalmamıştır. Ve doğanın amansız yasası yeniden hatırlandı: Türün devamı adına birey feda edilir. Ama hangi birey? Elbette hukuki birey yani özel mülkiyet ve meta değişimine dayalı toplumun biçimlendirdiği birey. Yerine ne konuyor? Özgürlüğü ve sosyal ilişki zenginliğini, ortak bireysel tüketime değil, toplumun genel sağlığına, eğitimine ve çalışmasına bağlayan birey.

Covid-19, milyarlarca insanı, gönüllü olarak evine kapattı; onlar hukuki bireyin sağladığı tüm haklardan vazgeçtiler. Elbette bunu, gayet bireysel bir duyguyla, ölüm korkusuyla yaptılar. Fakat kapandırları evlerinden yeniden çıkabilmesinin yolunun, eski çemberi kırmaktan geçtiğini biliyor, sezinliyorlar.

Proletarya, tam da böylesi zamanlarda, yalnızca mesleki sorunlarına odaklanırsa, insanlığın kurtuluş mücadelesine öncülük edemez. Proletaryanın davası evrensel, insanlığın kurtuluş davasıdır. Ortaçağ köylülerinin (ya da günümüz hak-hukuk militanı kesilen oportünizmin) düştüğü hatayı tekrarlayamaz; ege-men düzenle, onun çizdiği düzlem üzerinden hesaplaşamaz. İnsanlık, türün devamı için hukuki bireyi yerinden edip yerine sosyal bireyi koymak için, acil ve de ertelenemez bir ihtiyaç duyuyor. Sınıfsal konumundan dolayı proletarya, bu yerinden etmeyi sonuna kadar götürebilecek tek sınıftır. Ve bir kez bu yolda harekete geçtiğinde, insanlığı, türün geleceğini garantiye almak üzere, peşi sıra sürükleyecektir. Yeter ki, dar meslek çıkarlarına kendini hapsedmesin.

*Diğerkâmlık: Başkalarının yararını da kendi yararını kadar gözetmek.

Sadece Sosyalizm İnsanlığı Kurtaracak

Küba Komünist Partisi, Lenin'in 150. doğum yıldönümü vesilesiyle Rusya Federasyonu Komünist Partisi'ne bir mesaj gönderdi.

Mesajda Küba Komünist Partisi Merkez Komitesi, Rusya'daki ef-sanevi Ekim Sosyalist Devriminin liderinin anısını saygı ile onore etme konusunda dünyanın bütün devrimcileri ile birlik içinde olduklarını yineledi.

Mesaj, Comandante Fidel Castro'nun kardeşçe selamlayan söyle-yiyle başlıyor: "Söylemek gerekir ki, Lenin'in düşünceleri Küba devrim süreci üzerinde büyük bir etkiye sahipti. Lenin'in düşünceleri, Ekim Devrimi'nin sonucu olarak, dünyanın dört bir yanına yayılmıştı ve bizim ülkemizde verimli bir toprak buldu; bu düşüncelerden ilham alan izleyicilerini buldu. Ve böylece, 1930'dan 1933'e Kübalı devrimciler, Lenin'in düşüncelerinden derin bir biçimde etkilendiler."

Mesaj, devrimci mücadelenin değişik aşamalarında, "Carlos Balino ve Julio Antonio Mella tarafından kurulan ve Lenin tarafından kurulan 3.Enternasyonal'e bağlı olan Küba Komünist Partisi'nin yaratılmasın-dan bugüne, bir asırlık jenerasyonun idealleri doğrultusunda, Fidel'in liderliğinde ve sosyalizmin Küba'da inşa edildiği bu yıllar boyunca" bu Leninist tutkunun sürekliliğini belirtiyor;

Seferberlikten Domuzlar Körfezi'deki emperyalist saldırganlığın defedilmesine, Cumhuriyetin yeni Anayasası'nın onaylanmasına Küba halkı tarafından ifade edilen Devrim'in sosyalist karakterine verilen kitlesel destek; barış, gelişme, yaşam ve insan soyunun iyiliği için savaşım veren herkese Lenin'in mirasına duyulan minnettarlığın yaşayan iki örneğidir.

Mesaj, "Yeni koronavirüs pandemisi de dahil olmak üzere dünyanın bugün karşı karşıya olduğu ciddi problemler ortamında sadece sosyalizmin insanlığı kurtaracağına ve tam bir adalet ve eşitliğin olduğu daha iyi bir dünyaya ulaşmamızda bize yol göstereceğine olan inancımızı yineli-yoruz" denilerek son buluyor.

Sanat Koronaya Yakalandı

Şu günlerde hepimizin gündemi belli: Koronavirüs. Bütün dünyayı evlerine kapatıveren salgın, sosyal izolasyonu öneren hastalık... Oysa yapmamız gereken fiziksel izolasyonken, ana akım medyada sosyal izolasyon diye bağırılırken...

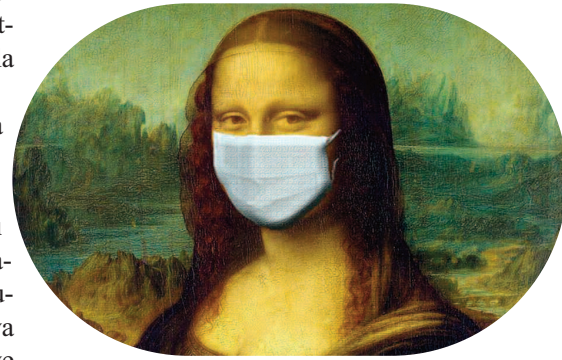
Peki gelelim sorumuza; bugünler bir ilerici, devrimci sanatçı için ne anlama geliyor? Sosyal medyada fark etmişsinizdir; evlerimizde kapanmak bizi enternasyonal bireyler yaptı. Mahallelerimiz yerine dünyayı takip etmeye başladık. Ve dünyada yayılan sanatla birleşmeye tanık olduk.

İtalya'da balkonlarından Çav Bella söyleyen insanlar gösterdi bize bunu. Enstrümanlarıyla pencerelere çıkan İspanyollar... Fransa'da çocuklar gökkuşakları resmedip camlara astılar ve tüm dünyaya yayıldı bu akım. İnsanın insana ihtiyacı olduğunu gösterdik birbirimize. Ve dünyaya gösterdik ilerici, umutlu sanatı göstermeye ihtiyacı olduğunu her sanatçının. Herkes kendine göre bir malzmeden deli gibi gaz maskesi, V For Vandetta maskeleri yapmaya başladı.

Nasıl bağışıklık sistemi güçlü olan hayatta kaldıysa salgında, bağışıklığı güçlü olan sanatçı ayakta kaldı. Sanat koronaya yakalandı. İlerici sanatçının temeli güçlüydü, iyi beslenmiş, popüler kültür hastalığına sahip de değildi. Ayakta kaldı. Gerici sanatçı ise yataklara düştü, solunum desteğiyle zar zor ayakta kaldı, bazıları gözümüzden düştü bile. Statü için sanat yapan şaşakçılar aşakçılardı hale geldi. "Sanata destek veriyoruz-cuları göremiyoruz" dediler. Göremezler de geride kalan geride kaldı. Evde kaldı. İleri bakan ilerledi, geleceğe iz bıraktı.

Peki, hala her gün işe gitmek zorunda olan işçiyi unuttuk mu? Market çalışanlarını? Sağlık çalışanlarını? Hayır unutmadık. Ar-jantin'den hemşireler hep bir ağızdan şarkı-

larla seslendi insanlığa. Yeni resimler gördük Venezuela'dan, Çin'den. Sağlık çalışanları danslarla taburcu etti hastalığı yenileri. "Sosyal izolasyon", bize bambaşka bir şey sağladı. Yalnızlaştırıldığımızı fark etmemizi. Bizi ne kadar izole ettiklerini evimize kapandıncı mı anladık? Hala her gün fabrikaya giden işçiler için ümit olmaya ne kadar ihtiyacımız olduğunu anladık. Sanatın, enter-

nasyonal bağlarla mümkün olduğunu alanımız gitgide daralınca anladık.

Online konserler yapıldı dünyanın dört yanında. Finlandiyalı grup Apocalyptica geçen günlerde konser verip "Dünyadan kopmayın, emekçileri unutmayın" dedi. Galerininin biri "Sergisiz kaldık" dedi, kendine acıdı. Parayla "modern" müze açanlar parasız kalınca gördük sanata ne kadar önem verdiklerini. Kapitalizmin çöküşünü izlerken üretimin değerini yükselişini gördük. Frida Kahlo'nun evi La Casa Azul sanal müze olarak ücretsiz biçimde açıldı. Onlarca üniversite kütüphanelerini halka armağan etti ve yayına açtı. Bilgi saklanır değil, görünür oldu. Çizerler bir araya gelip kurslar verdiler, söyleşiler yaptılar. Müzisyenler canlı yayınlarla ev halleriyle emekçilere karıştılar. Karışanlar bizden oldu. Karışmayanlar hengamede karıştı gitti. Onlar lüks evlerinde "Evde kal" diyenlerden oldular.

Okula git, işe git, eve gel, dar bir çevreye tıkalıp kal, bolca kendine acıyan, kendine odaklanan içi boş sohbetler et... Bundan bir ay önce yaşamımız buydu. Bireysel odaklarımız toplumsal odaklarımızın önünde durdu yıllarca. Ve tabii bireysel tüketimler sanatsal tüketimi taşıdı gözlerimizin önüne. Bu salgın bize bireysel değil türümüzü korumak ve yaşatmak için çalıştığımızı o temel içgüdüye döndük. "Tür ölürse sen de ölürsün" dedi doğa bize. Bu sistemin ne kadar kırılınca olduğunu gözler önüne serdi. Zindanlara kapatılan tutsakların okumasını, yazmasını, çizmesini, direnmesini, dünyayı daha iyi takip etmesini anladık değil mi? Neden direnmemiz, mücadele etmemiz gerektiğini, ancak ileri olan sanatın, ümidi gören tasarımın var olabileceğini anladık. Çünkü her an özgürlüğümüz dört duvar arasında kalabilir. Zindanlar uzak değil anladık.

Tüm sanatçılar, tasarımcılar, mimarlar, müzisyenler ve dahası, çok daha fazlası... Unutmayalım... Bizim yaşamımızı yaratmak için çalışan fabrikadaki işçiyi unutmayalım, koronadan ölen inşaat işçisini, hemşireyi, market çalışanını. Görevimiz ileriye görmek, takip etmek, göstermek. İleride ümit var, sosyalizm var. İlerlemek görevimiz.

İşçi sınıfının kurtuluşu için devrimci sanatçılar, öğrenciler, durduğumuz yerde saymayı, kendimize acıyıp dertlenmeyi, kendi dünyamızda kaybolmayı artık kabul etmiyoruz! Edemeyiz! Ne sanat ne gençlik bu noktada kalmak için gelmedi yüzyıllar boyunca buraya. Sosyalizmle, mücadeleyle bakmayan, doğanın karşısında duran tür, yok olmaya mahkumdur. Bizlerin görevidir artık dünyayı işçi sınıfının gözleriyle görmek, çizmek, yazmak, bestelemek. Geleceği bestelemek görevimiz. Üretmek bizlerin görevi!

Eskeşehir'den Bir Sabırsızlık Zamamı Okuru

DENİZLERDEN BUGÜNE KAUGA SÜRÜYOR!

K.TAYLAN KIZILDAĞ

Denizlerin idam edilmişinin 48. yıl dönümündeyiz. '68 devrimci gençlik hareketinin ve '71 silahlı çıkışının önderleri Denizlere dair, her cehah kendi durduğu siyasal düzlem üzerinden yorumlarda bulunuyor, Denizlerin devrimci davasını kendi sınıf bakışıyla yorumluyor.

Çoğu bakış açısı sığ ve yüzeysel olmakla birlikte Denizleri sadece birer kahraman veya yapmacı, serüvenci gençler gibi göstermekten, onların devrimci pratiklerinin gerçek özünü kavramaktan uzak olduğunu ortaya koymaktadır. Bununla birlikte karşıdevrimin safında bulunan faşist partilerin bir kısmı bile Denizlerin Türkiye ve Kuzey Kürdistan topraklarında milyonlarca işçinin, gencin yüreğinde ve bilincinde nasıl bir yer tuttuğunu bildiklerinden, Denizlerin mücadelesini savunur gibi görünüp onların mücadelesinin içini boşaltmaya çalışmaktadırlar.

Ama bizler Denizlerin gerçek yoldaşları, onların ardılları, onların devrim ideallerini bugün gerçeğe dönüştürmek için savaşanlar, gerçeği ters yüz etmeye çalışanlara inat Denizleri her anlamda savunacağız, onları anlamının ve kavramanın onlar gibi savaşmak olduğunu her yerde ifade edeceğiz. Bunu yapmak sadece tarihsel olayları irdeleyerek değil, o süreci kendi somutluğu içinde değerlendirerek, Denizlerin mücadelesini çarpıtmak isteyenlere karşı amansız bir ideolojik ve siyasal mücadele yürüterek mümkündür. Bunu yapabilmek için Denizlerin mücadele giriştiği dönemin koşullarını kendi somutluğu içinde, dönemin nesnel ve öznel koşullarını kendi gerçekliği içinde ele alıp değerlendirmek ve öyle sonuçlar çıkarmak doğru olacaktır.

'68 hareketini dünyada ortaya çıkaran süreç '60'lı yıllardan itibaren kapitalizmin içine girmiş olduğu derin ekonomik ve politik krizlerdir. Küba Devrimi'nin, Vietnam Halk Savaşı'nın dünyada yarattığı büyük etki, kapitalist surlarda açılan gediği giderek büyüyen önemli olaylar olmuştur. Sermaye egemenliğinin dünya genelinde inisiyatifini elinden kaçırdığı, belirleyici güç olarak sosyalist dünyanın ve ayaklanmacı halkların onun yerine geçtiği süreçlerde, yaşadığımız topraklarda giderek büyüyen bir işçi hareketi, öğrenci eylemleri, köylülerin toprak işgalleri söz konusuydu. İşte küresel çapta gelişip yansımaları burada da gösteren '68 hareketi, yeni bir devrimci gençlik hareketinin öne çıkmasına ön ayak olmuştur.

Köhenmiş parlamenterist bakış açısından paçalarını kurtaramayan TİP bu süreçte mecliste bir dizi sandalye kazanırken, Küba Devrimi'nden, Vietnam Halk Savaşı'ndan etkilenen devrimci gençlik TİP'in reformist olmasından ötürü ondan ideolojik ve politik

olarak uzaklaşmaya başlamıştır. Deniz yoldaş bu ideolojik tartışmaların içinde yer alırken, bir taraftan da öğrenci eylemlerinin içinde, polisle ve sivil-faşistlere karşı yürütülen amansız çatışmalarda, rektörlük işgallerinde yer almıştır. İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi çatısında faşistleri taşıdığını, oradan Beyazıt Meydanı'na yapılan yürüyüşlerde bizzat öncülük yaptığını hatırlatmakta yarar var.

Hatta Deniz yoldaş Hukuk Fakültesi'nde okurken birlikte hareket ettiği arkadaşlarıyla gerilla mücadelesi üzerine tartışır. Onun bu tartışmalarda devrimci mücadeleyi her yere yaymak amacıyla "Hakkari'den dağa çıkmalıyız" sözü de, bugünlere kadar gelen bir ifadedir. Denizleri kabına sığmayan, öncü karakterli yapan, işte onların eylemci yanlarıdır. Deniz yoldaş tıpkı yoldaşları gibi okuldan atılmasına, defalarca gözaltına alınmasına, işkence görmesine, birçok defa cezaevine girmesine rağmen mücadeleden vazgeçmeyi asla düşünmemiştir.

Deniz'i tıpkı THKO'lu yoldaşları gibi gerçek bir komünist yapan onların devrimci iradeleri, kararlılıkları, cüretli oluşlarıdır. Deniz yoldaş bir defasında tutuklanıp Sultanahmet cezaevine konmasının ardından, salıverildikten hemen sonra yine kavga alanlarına koşmuş, okulda, sokakta, işçilerin yanında mücadeleyi sürdürmeye devam etmiştir.

İşte Deniz İstanbul'da Cihan Alptekin ile birlikte çalışmalarını sürdürürken, diğer taraftan da Sinan Cemgil, Yusuf Aslan, Hüseyin İnan, Alpaslan Özdoğan ODTÜ'de öğrenci hareketinin içinde yer alırlar. Vietnam kasabı olarak bilinen CIA ajanı Commer'in arabasını yakarlar, devrimci gençlik hareketine öne çıkarlar. Onlar da Deniz gibi, Cihan gibi devrimci bir örgütün zora dayalı mücadele ile yolu açacağına inanıyorlardı ve bunun için çalışmalara giriştiler.

Bir tarafta proletarya enternasyonalizmi ruhuyla katledilen, ezilen Filistin hal-kımın acılarına ortak olmak için Filistin'de gerilla eğitimine giderler, bir taraftan da Türkiye ve Kürdistan'da gerilla mücadelesine girişmek için hazırlıklara başlarlar. Bu süre zarfında kafalarında bir örgüt planı kurarlar, nereden silah bulacaklarını düşürüler aynı zamanda Filistin'e giderek orada gerilla eğitiminden geçerler; cepheye bulunurlar, bir dizi görevde yer alırlar.

Denizleri sadece öğrenci hareketinin içinde bulunan gençlik önderleri olarak gören reformizme inat, Denizler o genç yaşlarına rağmen, Türkiye ve Kürdistan'da görüşlerinden öğrenebilecekleri, deneyimleri üzerinde yürüyebilecekleri bir komünist öncü henüz olmamasına rağmen kendi yollarını açmayı; devrimin yolunun nasıl açıla-

cağını ortaya koymayı başarmışlardır.

Denizleri anlamının yolunun, o dönemin koşullarını kendi somutlukları içinde değerlendirmekle olacağını belirtmiştik. İşte '71 silahlı çıkışı, hareket halindeki işçi ve emekçilere önderlik edecek devrimci bir komünist partinin bulunmamasından ötürü genç devrimcilerin kendi pratikleriyle, kendi okuduklarıyla bir mücadele hattı açmalarının büyük bir örneğidir.

Filistin halkıyla, devrimcileriyle proletarya enternasyonalizmi bilinciyle birlikte mücadele ettikten sonra artık geri dönüp burada mücadeleyi örgütleme zamanıdır. Ancak Filistin'den döndükten sonra tutuklanan ve ardından serbest kalan Deniz ve yoldaşları tüm bu zorluklara rağmen THKO'nun kuruluşu için çalışmalara hız verirler ve eyleme girişirler. Faşist darbenin yükselen devrime karşı gerçekleştirildiği '71'de Denizler ve Sinanlar, belli bir güç ile Nurhaklar'da savaşmaya hazırlanırlar. Bu devrimci gençlik önderlerini ve bu yönelimi kendilerine büyük bir tehdit olarak gören cuntacılar Denizleri ve yoldaşlarını yakalamak için tüm gücünü kullanırlar ve Denizlerin yakalanmasının ardından önce Sinanlar Nurhaklar'da katledilir, ardından yoldaşlarımız 6 Mayıs 1972 sabahı idam edilirler.

6 Mayıs birçok kesim tarafından bir yenilgi olarak kabul edilebilir. Bunu yenilgi olarak ifade edenler devrimin büyük bedellerle ve fedakarlıklarla gerçekleştirileceğini bildiğinden bir daha o mücadelenin yanında dahi geçmeye cüret edemediklerindedir. Ancak Denizlerin gerçek yoldaşları kesintisiz bir şekilde THKO'dan bugüne işçi sınıfının, emekçilerin arasında onların ideali olan devrimi zafere ulaştırmak için çalışıyor.

İşte bizler 6 Mayıs'ın bir savaş çağrısı olduğunu ifade eden Leninist gençlik, Denizleri Denizler yapan şeyin hem akademizmin sınırlarını ve üniversitenin duvarlarını parçalayarak işçi, emekçilerle buluşmaları olduğunu hem de devrimin yolunu açmak için genç yaşlarına rağmen büyük bir cesaret ve cüretle harekete geçmeleri olduğunu ifade ediyoruz. Ama aynı zamanda reformizme kesin bir şekilde hesaplaşıp kendi yollarını çizmeleri ve tüm zorluklara rağmen, büyük fedakarlıklar ile devrimin yolunu açmaları onları ölümsüz kılmaktadır.

İşte Denizleri Denizler yapan hem akademizmin sınırlarını ve üniversitenin duvarlarını parçalayarak işçi, emekçilerle buluşmaları, devrimin yolunu açmak için genç yaşlarına rağmen büyük bir cesaret ve cüretle harekete geçmeleridir.

Bu bugün bizler için bir savaş çağrısıdır. Şimdi devrimin bu kadar güncel, sosyalizm düşüncesinin bu kadar öne çıktığı böylesi bir süreçte Denizlerin bıraktığı yerden devrimi zafere ulaştırma zamanı!

Deniz Olunmalı

6 Mayıs 1972, hakkında söylenecek sözlerin yetersiz kaldığı gün.

Darağacında üç fidan, milletvekillerinin "evet" haykırışlarından sonra idam edilmeyi bekliyor. "Yaşasın Kürt ve Türk Halklarının Birlikte Mücadelesi" yükseliyor ağızlarından.

Yaşadıkları 25 yıllık süreye sığdırdıkları mücadelenin sonunda idam cezasına mahkum edilmeleri üzmüyor onları, oğullarının mezarı başında gözlerinden yaş akan babalarının ellerindeki mektup söylüyor bunu. "İnsanlar doğar, büyür, yaşar ve ölürler. Önemli olan çok yaşamak değil, yaşadığın süre boyunca çok şey yapmaktır."

25 yaşında Deniz ve Yusuf, 23 yaşında Hüseyin...

Gencecik, daha yaşamlarının baharında olan bu üç fidanın verdiği savaşı, halk için, işçiler ve emekçiler için verdiği mücadeleyi, gençlerin gözünde yarattıkları umut ışıklarını görünce, bu kısacık yaşamlarında yaptıklarını; onların idam kararını veren ve buna evet diyenlerin uzun yaşamlarında yaptıklarıyla karşılaştırıyor. İdamlarının ardından 48 yıl sonra bile, devrimciliğinin ateşi sayesinde yaşamlarına sahip çıkıp fedakarca mücadele veren bu üç devrimci önder ve daha fazlası, aynı bu tarih gibi hiçbir zaman unutamayacağımız şekilde aklımıza kazılı.

Şimdi kapitalist sistemin çelişkilerinin daha da derinleştiği bugünlere, Denizlerin uzlaşmaz mücadelesini, daha da kararlı ve cüretkar bir çizgide, daha da büyüterek sürdürmek bize düşüyor. Bundan sonra yaşanacak bütün isyan, başkaldırı ve ayaklanmalarda Denizlerin ruhundaki devrim aşkını hissetmeli, onların mirasçısı olarak bunu yaşatmalı; Deniz olunmalı!

Antakya'dan Bir DÖB'lü

Cüretinize Bin Selam

Antakya'dan Denizlerin yoldaşları Armutlu mahallesinde aramızdan ayrıışlarının 48.yılında 'Deniz- Yusuf- İnan Cüretinize Bin Selam' pankartı asarak andı.

Deniz Yusuf İnan Savaşa Devam

Denizleri Anmak Onlar gibi Savaşmaktır

GÖÇMENLER VE CORONA KAPİTALİZM

Özgür Güven

Corona virüsün yol açtığı küresel salgın, en yüzeysel bakışla bile sosyalizmin kapitalizme üstünlüğünü gösterdi. Karşı-devrimlerin henüz sosyalist kültürü yıkamaya başaramadığı ülkelerdeki dayanışma ruhuyla, kapitalist ülkelerin tavrı arasında tam bir uçurum var. Salgının yayılmaya başlamasıyla birlikte AB üyesi ülkeler birbirlerine sınırlarını kapatıp insan ve mal geçişini yasakladılar. Görünen o ki, bu salgının ilk öldürdüğü AB'nin kendisi oldu.

İtalya, İspanya, Brezilya ve yardım isteyen diğer ülkelere Küba binlerce doktor, sağlıkçı, sağlık ekipmanı ve ilaç gönderdi. Corona virüs bulaştığı için hiçbir ülkenin ve limanın kabul etmediği hasta turistleri taşıyan gemiyi, içindekileri tedavi etmek amacıyla sadece Küba kabul etti. Bu satırlar yazılırken tedavileri tamamlananları kendi ülkelerine göndermeye başlamıştı bile.

Salgına karşı en etkin önlemlerin alındığı, salgının önlendiği ülkelerin Vietnam, Demokratik Kore ve Küba yani sosyalist ülkeler olması da tesadüf değil, sosyalizmin üstünlüğüdür.

Henüz sosyalist kültürü ve dayanışma ruhunu yitirmemiş Çin'in Avrupa'ya gönderdiği sağlık ekipmanları ve ilaçlar her yerde can kurtarıyor. Oysa ruhunu kapitalizme teslim eden Polonya ve Çekya gibi ülkeler, açıkça korsanlık yaparak ülkelerinden transit geçen sağlık malzemelerine el koyuyorlar. Ama kapitalizmin ruhunun en iyi ifadesi, AB'nin en gelişkin ülkesi olan Almanya'dan geldi: "Herkes başının çaresine baksın". Bunu söyleyen Almanya hemen ardından kendisi de korsanlık yapıp, İtalya'ya giden sağlık malzemelerine el koydu. İspanya ve daha başka yerlerde huzurevlerinde ölüme terk edilen bakıma muhtaç yaşlılar ve virüs taşıyan hastaların olduğu turist gemisi: iki sistem; kapitalizm ve sosyalizm. İlki kendi yurttaşlarını, emekçilerini, yaşlılarını ölüme terk ederken, Küba ve sosyalizm, hiç tanımadığı "yabancı" hastaları tedavi ediyor. İki sistem arasındaki farkı görmek için bu yeter.

Kapitalizmin bugüne kadarki tarihi, aynı zamanda emekçi sınıfın acıların tarihi oldu. Kapitalizm, burjuvazinin gücüne bağlı olarak bazı ülkelerde geçici, göreceli ve sınırlı yararlar sağladı. Bu yararlar hem toplumdaki bütün sınıfları kapsamadı, hem de bütün ülkeleri. Kapitalizmin gelişim sürecinde emekçi sınıflar bir yandan eski toplum olan feodalizmin zulmüne ve acılarına maruz kalırken, bir yandan da kapitalizmin bunun üzerine eklediği yeni yeni acıları çekmek zorunda kaldı. Bütün bu tarih boyunca yaşanan hastalıklar, salgınlar, savaşlar, depremler, vb. Bütün yıkımlar, hep değilse bile en çok emekçileri vurdu. Sadece son salgının pandemi boyutuna varmasından sonra yaşananlar ve göçmenlerin - sığınmacıların - durumuna bakmak bile bunu görmeye yeter.

Latin Amerika, Afrika ve Asya'daki pek çok ülkede emperyalizmin yıkıma uğrattığı halk kitleleri tam bir sefaletle sürüklendi. Halk kitleleri, bir yandan kapitalizmin kendi işleyişi nedeniyle mülklerini, üretim ve geçim araçlarını yitirerek açlığa ve sefaletle sürüklenirken, bir yandan da emperyalistlerin çıkardığı iç ve dış savaşlar yüzünden açlığa ve sefaletle sürüklendiler. Savaşın, aklıktan kurtulmak umuduydu kendi topraklarını terk edip emperyalist ülkelere doğru yollara döküldüler: Latin Amerika'dan ABD'ye, Asya ve Afrika'dan AB ülkelerine doğru en ağır, en zorlu ve en çileli koşullarda; üstelik çok düşük bir ücretle çalışabilecek bir iş umuduydu sürdürülen ölümlüne bir yolculuk bu. Onlarca yıldan beri Ege sahillerinden Edirne'ye kadar bu topraklarda da sınır boyları Afganistanlısından Suriyelisine, Asyalılarından Afrikalılarına bu insanların sefaletlerinin ve ölümlerinin tanığıdır. Corona salgını bastırmazdan hemen önce Edirne'de Meriç boyunca yaşananlar, bu sefaletin ve acıların hafızalarda yer eden en son ve en canlı resimleri oldular.

Göçmenler, bugüne dek gittikleri ülkelerde (buna Türkiye de dahil) en ağır işlerde çalışmaya zorlandılar, ayrımcılığa uğradılar, dışlandılar, hor görülüp aşağılandılar. En ağır koşullarda en düşük ücretle çalışmaya zorlanan bu emekçiler kaçınılmaz olarak gittikleri ülkelerdeki işçilerle rekabete girdiler, o ülkedeki işçi ücretlerinin düşmesine neden oldular. Bu durum bir süre için o ülkenin işçilerinin tepkisini çekip göçmen işçilerle aralarında düşmanlığa, hatta kimi zaman çatışmalara neden olsa da, bu durum uzun sürmeyecektir. Başta sınıf bilinçli ileri işçilerin çabasıyla ve sınıflar mücadelesi nedeniyle uzun erimde bütün işçiler kapitalizmi yıkmaya, sermayeye dayalı bu üretim sistemine son verme ve yeni bir yaşam kurma hedefinde birleşecektir.

Kapitalizmde egemen sınıf olan burjuvazi, tüm yaşam kaynaklarını da kendi tekeline almıştır. Elinde bulundurduğu ekonomik ve politik güçle birlikte, emekçilerin nasıl yaşayacaklarını da burjuvalar belirlerler. Kapitalizm koşullarında yaşayan emekçiler kendi yaşamlarının efendisi değildir, olamaz. Kendi istedikleri biçimde değil, kendi iradelerine rağmen istemedikleri biçimde ve istemedikleri koşullarda bir yaşam sürdürmek zorunda kalırlar. Emekçiler, kendi emekleriyle burjuvazinin sermayesini yeniden ve yeniden üretirken, kendilerini sermayeye bağlayan koşulları da yeniden ve yeniden üretirler. Emegün sermayeye olan bağımlılığı, emekçilerin yaşamlarını öyle büyük bir yıkıma uğrattı ki, artık hiçbir emekçi bu koşullarda yaşamayı kabul etmiyor. Emekçiler dünyanın her yerinde isyan ve ayaklanma içinde. Onları buna zorlayan kapitalizmin tarihidir. Ki bu tarih aynı zamanda acılarımızın da tarihidir.

Bugünlerde Corona virüs salgını nedeniyle sokakları terk etmek zorunda kalan emekçi sınıf, bir süreliğine eylemlerine ara verdi. Ancak pandemi, kapitalizmin insanlığı nasıl büyük bir yıkıma sürüklediğinin görülmesinde önemli bir rol oynadı. Şimdi her yerde kapitalizm ve kapitalist yaşam biçimi daha büyük bir ciddiyetle sorgulanmaya başlandı. Burjuvazi "corona virüs hiçbirimizi ayırmıyor, hepimizi eşitledi!" dese de, emekçiler, bunun hiç de böyle olmadığını kendi yaşamlarından biliyorlar. Onlar dolu mutfak, dolu kiler villalarına, köşklarine, saray yavrusu evlerine kapanırken; işçiler fabrikalarda, tezgah başlarında omuz omuza çalışmak zorunda.

Göçmenlerin durumu olsun, pandemi olsun ya da buna benzer başka olaylar, felaketler olsun, her biri yalnız başına bile artık insanlığın kapitalizm koşullarında yaşamını daha fazla sürdürmesinin imkansızlığını kanıtıyor. İnsanlığın kurtuluşu yeni ve daha ileri bir toplum olan sosyalizmde. Artık eski toplum olan kapitalizmi yıkıp yeni toplumu kurmak kaçınılmaz, ertelemeyecek bir zorunluluk haline geldi. Proletarya ve insanlık bunu da başarsacaktır.

İzmir'de 1 Mayıs

İzmir'de Emek ve Demokrasi Güçleri, 30 Nisan Perşembe günü 1 Mayıs'ın ilk kutlandığı yer olan Basmane'de, 1 Mayıs Cuma Günü ise kurum temsilcilerinden oluşan 200 kişilik bir listeye Gündoğdu Meydanı'nda basın açıklaması gerçekleştiren talebiyle İzmir Valiliği'ne başvuruda bulunmuştu. Valilik ise sokağa çıkma yasağı ve sosyal mesafe gerekçesiyle 30 Nisan günü sadece 5 kişinin açıklama yapmasına izin vermiş, 1 Mayıs günü için planlanan açıklamaya ise izin vermemişti. Valiliğin bu yanıtına devrimci güçler, sendika ve meslek odaları beşer kişilik gruplar halinde açıklama yaparak cevap verdi.

Açıklama, geçtiğimiz günlerde yaşamını yitiren Devrimci Yapı-İş Sendikası Avrupa Yakası Temsilcisi Hasan Oğuz'u anarak başladı. Hasan Oğuz için "Hasan Oğuz'un çalıştığı Galataport Şantiyesinde işçilerde koronavirüs tespit edildi. Bugün bizlere uygulanan sosyal mesafe işçilere uygulanmadı. Hasan Oğuz mücadelemizde yaşıyor. Her 1 Mayıs'ta Hasan gibi şantiyelerde fabrikalarda yaşamını yitiren işçileri ancak onların yanında olacağız" dendi. Açıklama "Yaşasın 1 Mayıs Yaşasın Mücadelemiz", "Yaşasın 1 Mayıs Biji 1 Gulan" sloganlarıyla devam ederken, ESP 1 Mayıs'ta ve devrim ve sosyalizm mücadelesinde ölümsüzleşenler için saygı duruşunda bulunmaya çağırdı. ESP adına yapılan konuşmada tüm işçi sınıfının 1 Mayıs'ı kutlandı.

TÖP adına gerçekleştirilen konuşmada, "Türkiye pandemi sürecine ekonomik kriz ve rejim krizi eşliğinde, kadın cinayetlerinin ve ekolojik yıkımın tavan yaptığı bir dönemde girdi. Pandemi yaşamlarımızı tehdit ediyor, ancak sermaye de yaşamlarımızı tehdit etmeye devam ediyor. Bizler daha yaşanılabilir bir dünya

işin, sosyalizmin beyaz aydınlığını her yere yayabilmek için mücadele edenleriz. Artık sistemin sonunun geldiğini biliyoruz. Burada bulunan devrimci örgütler olarak bizden önceki yoldaşlarımızdan devraldığımız bayrak ve mirasın ışığından kapitalizmi tepetaklak edeceğiz" dendi.

Kaldıraç, "1 Mayıs işçi sınıfının mücadelesidir. Bugün kapitalizm koronavirüs ile birlikte çürümüşlüğüne daha çok göstermiştir. Koronavirüs sadece bir virüs değil kapitalizmin çöküşünün bir ifadesidir. Sağlık sistemi dünyanın bütün kapitalist ülkelerinde çökmüştür. Ancak işçi sınıfı örgütlenecek, kapitalizmi yerle bir ederek, devrimin bayrağını yükselterek kendi yaşamının ve insanlığın kurtuluşunun önünü açacaktır" diyerek mücadeleyi yükseltme çağrısında bulundu. Sonrasında DİSK Genel İş adına yapılan açıklamada işçilerin bulunduğu her yeri 1 Mayıs alanına çevirecekleri söylendi ve "Her Yer 1 Mayıs Her Yer Direniş" sloganları atıldı.

Mücadele Birliği Platformu adına yapılan konuşmada ise, "Bugün 1 Mayıs. İşçilerin emekçilerin birlik, mücadele ve dayanışma günü. Bugün bayram değil. Bugün, henüz kapitalizm koşullarında ve onu yıkmadıkça bize bayram değil. 1 Mayıs ancak emeğin dünyayı fethettiği zaman bayram olacak. Artık önümüzde iki seçenek var. Ya sosyalizm ya barbarlık değil, ya sosyalizm ya ölüm. Bu sistem işçi sınıfına bunu dayatıyor. Binlerce işçi maden ocaklarında, binlercesi fabrikalarda ağız ağza, burun buruna, hiçbir sosyal güvenlik olmadan çalışıyorlar,

işsaatlarda çalışıyorlar. Bize mitingleri yasaklayanlar, aslında bizi engellemeye çalışıyorlar. Ama bizi engelleyemezler. 1977'de Taksim'de 1 Mayıs'ta hayatını kaybeden tüm dostlarımızın, sınıf kardeşlerimizin, yoldaşlarımızın anısı önünde saygıyla eğiliyoruz. Bugün Taksim'i fethetmek için yoldaşlarımıza selam gönderiyoruz" denildi. Mücadele Birliği alandan "Taksim'de Düşene Dövüşene Bin Selam" ve "Taksim Kızıldır Kızıl Kalacak" sloganlarıyla ayrıldı.

Mücadele Birliği'nin ardından günün gerçek sahipleri İşçi Temsilcileri Konseyi (İTK) "Ya Bir Yol Bulacağız, Ya Bir Yol Açacağız" pankartı açarak bir konuşma gerçekleştirdi. Yapılan konuşmada "Dostlar, kardeşler, yoldaşlar; yarın 1 Mayıs. Yarın işçi sınıfının 8 saatlik iş günü, sendika, sigorta savaşında katledildiği gün. Yarın 1977 1 Mayıs'ında, Taksim'de onlarca işçi öncüsünün, devrimcinin, komünistin katledildiği gün. Yarın 1 Mayıs, işçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele günüdür. Yani 1 Mayıs işçi sınıfının kapitalist sömürden, patronların barbarlığından kurtuluş günüdür. Bugün pandemi koşullarında, salgın koşullarında bizlere 'evde kal' diyenler, siyasal iktidarın temsilcileri, patronlar, işçileri her gün bölük bölük fabrikalara gönde-

rip ölüme yolluyorlar. Maden işçileri madende onar onar ölüme gönderiliyor. Demir Çelik'te işçiler ölüme gönderiliyor; salgın yok. Ama 1 Mayıs'ta salgın gerekçesiyle sokağa çıkma yasağı ilan ediliyor. 1 Mayıs bizlerin savaş günüdür. Bu savaş gününde kapitalist barbarlığı yok etmek için emekçilerin ve ezilenlerin iktidarı kurmak için her yeri 1 Mayıs alanına çevirelim. Evlerimizi, fabrikalarını, sokakları 1 Mayıs alanına çevirelim. Yaşasın İşçilerin Birliği. İşçiler En Öne Komitelere. Konsey Her Yere Konsey Her Yerde" dedi ve sonra yoğun alkışlarla alandan ayrıldı.

Lastik-İş Sendikası bütün işçileri örgütlenmeye çağırarak "İşte 1 Mayıs... Alanlardayız" sloganıyla tüm işçilerin 1 Mayıs'ını kutladı. Kurumların konuşmalarının ardından İzmir Emek ve Demokrasi Güçleri adına yapılan açıklamayı İzmir Tabip Odası Başkanı Funda Barlık Obuz okudu. Obuz yeni bir toplumun zenginliğe el koyanların değil, toplumun yararını esas alan yeni bir toplumsal düzen için seferber olduklarını söyleyerek "Toplumları hastalığa, dünyayı

ekolojik krizlere, üretkenleri açlığa, işsizliğe, güvencesizliğe mahkûm eden bu düzen, Türkiye ve dünya halklarının sırtında bir yükür. Bu düzenin çarkları bizim emeğimizle, aklımızla, bilgimizle dönüyor; öyle ise biz bu düzeni emekten, demokrasiden, barıştan yana değiştirebiliriz" dedi. Obuz konuşmasını "2020 1 Mayıs'ında, tarihin bu kırılma anında ilan ediyoruz. Birliğimizi, mücadelemizi ve dayanışmamızı böylesi bir toplumsal düzeni kurmak için güçlendireceğiz" sözleriyle bitirdi. Etkinlik 1 Mayıs Marşı'nın ardından sona erdi.

Kurumlarının ortak etkinliği dışında İzmir'in emekçi mahallelerinde Mücadele Birliği okurları evlerine Mücadele Birliği bayrakları asarak, pencerelerden Çav Bella, 1 Mayıs ve devrim marşları söyleyerek 1 Mayıs etkinlikleri gerçekleştirdiler. Mahallelerde ajitasyon konuşmalarıyla ve sloganlarla Taksim'e selam gönderildi.

Mahallelerdeki eylemlerde "Yaşasın 1 Mayıs, Biji 1 Gulan", "Fabrikalar, Tarlalar, Siyasal İktidar Her Şey Emeğin Olacak", "Taksim'de Düşene, Dövüşene Bin Selam", "Taksim Kızıldır, Kızıl Kalacak", "Dünya Emeğin Olacak", "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği" sloganları atıldı.

"Yaşam Bizi Kavgaya Çağırıyor"

Selam Olsun 1 Mayıs'ı Yaratın İşçi Sınıfına
Selam Olsun Buzu Kırıp Yolu Açanlara
Selam Olsun Taksim'i Kızılaştıranlara
Selam Olsun İşçilere, Emekçilere, Ezilenlere
Selam Olsun Proleterya Enternasyonalizmine

Bugün 1 Mayıs, yaşadığımız pandemi nedeniyle şanına yakışır bir şekilde 1 Mayıs olmuyor. Ancak yaşadığımız her alanda, emeğin olduğu her yerde fabrikada, atölyede, tarlada, markette, hastanede ve sokaklarda bugün ya-

şatıyor ve burjuvazinin yüzüne vurarak şanlı bayraklarımızı, flamalarımızı göklere yükseltiyoruz.

Bizler de Antakya-Armutlu'dan 1 Mayıs coşkusunu sokaklardan yansıtıyoruz. "YAŞAM BİZİ KAĞAYA ÇAĞIRIYOR - YAŞASIN 1 MAYIS" pankartı ile işçi sınıfı birlik ve dayanışma gününü selamlıyoruz.

Yaşasın İşçiler ve Emekçiler Kahrolsun Kapitalizm!

Mücadele Birliği/
Antakya

"Birleşik Mücadelemize Katılın"

HBDH, e-posta ile gönderdiği haberde, milislerinin 1 Mayıs'ta İstanbul'da eylem yaptığını duyurdu.

Salgın bahanesi ile sokağa çıkma yasağı ilan edilen 1 Mayıs'ta milislerinin "Yaşasın 1 Mayıs - Biji Yek Gulan" pankartı ile molotoflu eylem gerçekleştirdiğini söyleyen HBDH, sokakta yürüyüş yapan milislerinin evlerinde bulunan insanlara şöyle seslendiğini anlattı:

"Sokaklar işçi ve emekçilere salgın hastalık nedeni ile değil, sarayın saltanatı için yasaklanıyor. Aylardır patronların çıkarı adına üretimi durdurmayan iktidar; söz konusu '1 Mayıs Birlik Dayanışma ve Mücadele' günü olunca 'halk sağlığı' adına meydanları sokakları yasaklıyor. AKP iktidarı patronların, savaş baronlarının iktidarındır. İşçiler, emekçiler, bizi salgın değil, kapitalizm öldürüyor. Bu sömürü düzenine karşı birleşik mücadelemize katılın"

Yunanistan'da 1 Mayıs

Tüm Yunanistan'da 1 Mayıs, Korona virüsüne rağmen coşkuyla kutlandı.

Özellikle Atina Sintagma Meydanı görsel açıdan da güzel bir kutlamanın merkeziydi. Yol yapım işçileri, mülteci şubeler çalışanları, kurye işçileri sendikası üyeleri, doktorlar, otobüs ve TIR şoförleri sendikasına bağlı işçiler, anarşistler, PAME (KKE-Yunanistan Komünist Partisi çizgisindeki sendikal örgütlenme) üyeleri, anarşistler yaklaşık 5 bin kişi toplandı eylem alanında. Sağlık tedbirlerine uygun olarak "sosyal izolasyon mesafesi" konurdu meydana.

PAME sekreteri Miltiadis Kritikos'in konuşmasıyla eylem başladı. Konuşmasında Korona virüsünün tüm dünyada işçi ve emekçilere getirdiği ölümlere dikkat çekti, burjuvaların kendilerini nasıl koruduğunu anlatarak tüm işçileri kapitalizme karşı mücadeleye davet etti.

İlerleyen saatlerde diğer sendikaların da katılımıyla Sintagma Meydanı doldu. Hastane işçileri Sendikası Temsilcisi İlias Sioras kitleye seslenerek "koronadan ölen insanların tüm suçlusu kapitalizmdir. Sadece 1 Mayıs'ta değil, bundan sonra her gün alanlarda olmamız gerekiyor ve bu katil sistemi yok etmemiz gerekiyor" dedi.

Hak gasplarının durdurulmasını isteyen Sioras şu talepleri sıraladı: "Koşulsuz olarak bütün işsizlere maaş verilsin; Evlere haciz konulması ve açık artırmayla satışlar yapılması durdurulsun; Kamuya bağlı sağlık sistemine daha fazla bütçe ayrılsın, gerekli olduğu kadar doktor ve sağlık emekçisi vereceğiz; Sağlık hizmetleri ücretsiz olsun; Fabrika ve işyerlerinde işçilerin sağlık ve güvenliği için gerekli olan tüm önlemler alınsın; Herkese iş, sosyal güvenlik ve insanca yaşanacak ücret; İşten atılan bütün emekçiler işlerine geri dönsün"

Daha sonra kitle 1944 yılında 1 Mayıs'ta katledilenler için Kesaryani Meydanı'na çiçek ve çelenk bırakarak dağıldı.

Atina dışında Selanik şehrinde de 1 Mayıs coşkuyla kutlandı. Selanik meydanında bulunan Tütün İşçileri Anıtı'nın önünde toplanan sendika ve siyasi partiler ve anarşist gruplar, katledilen işçi emekçileri andı. Volos, Girit, Patra ve adalarda da 1 Mayıs alanlara çelenk bırakılarak kutlandı.

Yunanistan'dan Bir Leninist

Yine Bekle Bizi Taksim

Kendimi bildim bileli, 1 Mayıs dendiğinde hep Taksim gelirdi aklıma. Sadece benim aklıma değil, herkesin aklına Taksim gelirdi.

Taksim'in yasak olmadığı 1 Mayıslarda annemle beraber Taksim'e giderdik sürekli, kalabalık olurdu. Herkes sloganlar atar, türküler söyler, halaylar çekerdi, yürürlerdi. O zamanlar o ruhu hiç hissetmezdim. Haliyle daha yeni yeni anlamaya, daha derinden hissetmeye başlıyordum.

Sonra yoldaşlarla tanıştım, onlarla konuştuğumda, 1 Mayıs'ı anlatıklarında gözlerimin içi parlayarak, o mücadeleyi yaşayarak anlatıyorlardı ve benim için daha da kıpır kıpır oluyordu.

1 Mayıs'a az kalmıştı ve günlerdir heyecanımı yaşadığım gün yaklaşıyordu. Çok heyecanlıydım, içimde kıpır kıpır uçan kuşlar vardı sanki. Yanımdaki yoldaşlar napacağımızı, nasıl yapacağımızı anlatıyor-

lardı ve benim heyecanım git-tikçe daha da çoğalıyordu. Sabaha kadar uyuyamadım, sürekli neyi nasıl yapacağımızı düşünüyordum.

Ve sabah olduğunda hazırlandık ve çıktık. Ve eylemimizi gerçekleştirdik. Bütün heyecanım eylem alanına ulaştığımızda geçmişti.

Sonrasında alana geldik. Bizim önümüzde ilerleyen bir arkadaş, 1 Mayıs Marşı çalan bir hoparlörü bırakmıştı pankartı açacağımız yerin yakınına. Biz de yürüdük pankartımızı açtık. Kırmızı ren-

kli kuşları fırtattım, aynı zamanda slogan attık "Yaşasın 1 Mayıs!"

Çok güzel gidiyordu, sonra tahmin ettiğimiz gibi zaten müdahale ettiler; gözaltına alındık. İkinci gözaltımda, o kadar da paniklemediğim ve heyecan yapmamıştım. Sonra serbest bırakıldım; diğer arkadaşlar da bırakıldı.

Başarılı bir şekilde eylemimizi tamamlamıştık. Gelecek 1 Mayıs'ta da bekle bizi Taksim...

DÖB'lü Bir Öğrenci

Zürih'te 1 Mayıs

1 Mayıs Dünya İşçi Sınıfının Birlik, Dayanışma, Mücadele Günü'nde İsviçre'de Zürih Bellevue'de bir araya gelen eylemcilere polis saldırdı.

Eylemciler, fiziksel mesafe ve maske kullanımına dikkat edip Bellevue'de bayrakları, pankartları ve dövizleriyle 1 Mayıs yürüyüşüne geçmeye hazırlanırken, Zürih polisi eylemcileri çembere alarak, devletin şart koyduğu fiziksel mesafe ve temassızlığı hiçe sayarak eylemcileri tehlikeye attı. Eylemcilerin karşı koymasıyla birlikte polis biber gazı kullandı.

Covid-19 sebebiyle İsviçre'de eylem ve toplu biraraya gelmeler yasaklanmıştı. 5 kişiyi geçmeyecek şekilde insanların bir arada durabildiği günlerde, eylemciler de bu hassasiyetlere ve halkın sağlığına önem vererek fiziksel mesafeyi dikkate alıp 1 Mayıs eylemi planlanmıştı.

Yaklaşık 2 saat çemberin içinde tutulan eylemcilerden bir kişi gözaltına alınırken, diğer eylemciler kimlik kontrolü ardından serbest bırakıldı.

İsviçre'nin çeşitli yerlerinde düzenlenen 1 Mayıs eylemlerine de polis saldırısı yaşandı.

Çarklar Dönüyor İşçiler Ölüyor

İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi Nisan ayı iş cinayetleri raporunu paylaştı. Nisan ayında en az 220 işçinin yaşamını yitirdiğini söyleyen İSİGM Meclisi, dünyada ve Türkiye’de koronavirüs (Covid-19) nedeniyle yaşamını yitirenlerin ailelerine ve yakınlarına başsağlığı, hastalananlara acil şifalar diledi.

Mart ayı raporunda Covid-19 Hastalığını, iş kazaları sonucu gelişen ölümcül seyirli mesleki bulaşıcı hastalık, ölümleri de iş cinayeti olarak değerlendirdiklerini söylemişlerdi. Meclis, “Bu noktada uluslararası sendikal hareketten de benzer bir çağrı geldi. Küresel sendikal federasyonlar sermayenin ve devletin sorumluluklarını belirterek Covid-19’un işçiler için meslek hastalığı sayılması ile ilgili bir deklarasyon yayınladılar, işçi ve ailelerinin korunması konusunda adamlar atılması gerektiğini belirterek en riskli meslek gruplarını sıraladılar” dedi.

Covid-19 kaynaklı iş cinayetlerine iki hususa değinildi:

1-Nisan ayında tespit edebildiğimiz Covid-19 nedeniyle en az 103 işçi yaşamını yitirdi. Daha fazla kaybettiğimiz arkadaşımız olabilir ancak bilgilere ulaşmak çok zor. Yine bu ölümlerle bağlantılı olarak kaybettiğimiz işçi ailelerini de düşündüğümüzde “Covid-19’un giderek bir işçi sınıfı hastalığı haline geldiğini” söyleyebiliriz. Çünkü “üretmeye mecburuz” anlayışıyla çarklar dönmeye devam etti ve işçiler evde kalamadılar.

2-Türkiye’de 60 yaş altında Covid-19 kaynaklı birçok işçi ölümü yaşandı. Geçen ayki raporumuzda bu nedenle ölen emekçilerin yaş ortalamasının 51 olduğunu belirtmiştik. Bu durum işçiler içinde kronik rahatsızlıkların çok yaygın olduğunun bir göstergesidir. Şeker, tansiyon, kalp rahatsızlıkları başta olmak üzere insanlarımızda kronik rahatsızlıklar

40’lı yaşlarda başlamaktadır. Emeklilik tartışmasını yaparken bu durum bir kez daha göstermiştir ki emeklilik yaşı ve prim gün sayısı düşürülmelidir.

Sonuç olarak Nisan ayında büyük işyerlerinde birden fazla işçinin hastalanması, salgının yayılmasına yol açtığı halde hala işyerlerinde çalışmanın durdurulmaması Türkiye işçi sınıfının sağlığını göz göre tehlikeye atmış; “Hepimiz aynı gemideyiz” söyleminin tersine pandemi sürecinin sınıfsal boyutunu açık olarak ortaya koymuştur...

Tespit edilebildiği kadarıyla Nisan ayında en az 220 işçinin iş cinayetlerinde yaşamını yitirdiğini söyleyen İSİGM ölümleri şöyle sıraladı:

•İş cinayetlerinin aylara göre dağılımına baktığımızda Ocak ayında en az 114 işçi, Şubat ayında en az 133 işçi, Mart ayında en az 113 işçi ve Nisan ayında en az 220 işçi yaşamını yitirdi. 2020 yılının ilk dört ayında iş cinayetlerinde en az 580 işçi arkadaşımızı kaybettik...

•220 emekçinin 176’sı ücretli (işçi ve memur), 54’ü kendi nam ve hesabına çalışanlardan (çiftçi ve esnaf) oluşuyor...

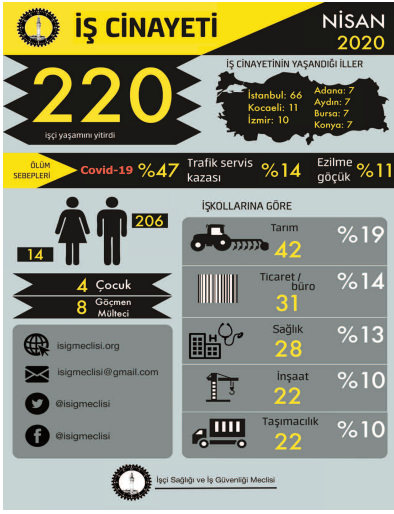
•Ölenlerin 14’ü kadın işçi, 206’sı erkek işçi. Kadın işçi cinayetleri tarım, tekstil, büro, enerji, sağlık ve konaklama işkollarında gerçekleşti...

•Dört çocuk işçi can verdi. Çocuk işçi cinayetleri tarım işkolunda gerçekleşti...

•51 yaş ve üstünde ise çalışırken ölen 82 emekçi bulunuyor.

•Nisan ayında 8 göçmen/mülteci işçi yaşamını yitirdi.

•En fazla ölüm nedenleri sırasıyla Covid-19, trafik/servis kazası, ezilme/göçük, yüksekten düşme, kalp krizi, şiddet ve elektrik çarpması.

Ataşehir Belediyesi İşçileri Kazandı

Ataşehir Belediyesi'nde işten atılan Melike Şahin ve Alişan İpşiroğlu işe dönüş mücadelesini kazanımla sonuçlandırdı.

Ataşehir Belediyesi'nde DİSK Genel İş Sendikası Anadolu Yakası 1 Nolu Şube işyeri temsilcisi Melike Şahin ve DİSK Güvenlik Sen işyeri temsilcisi Alişan İpşiroğlu, yürüttükleri sendikal faaliyetler nedeniyle 4 Ekim 2019 tarihinde işlerinden atılmış; Ataşehir Belediyesi önünde oturma eylemine başlamışlardı.

Şahin ve İpşiroğlu'nun eylemi bir çok polis ve zabıta ekipleri tarafından engellenmeye çalışılmış, herhangi bir nedenle belediye binasına girmeleri de yasaklanmıştı.

Melike Şahin ve Alişan İpşiroğlu 209 gündür sürdürdükleri mücadeleyi kazanımla sonuçlandırdı.

Genel İş Sendikası Anadolu Yakası 1 Nolu Şube, 4 Mayıs tarihinde sosyal medya hesaplarından yaptığı açıklamayla Alişan İpşiroğlu ve Melike Şahin'in işlerine geri döndüklerini duyurdu.

Salgına Rağmen Üretim

Salgına rağmen üretimin devam ettirildiği Ülker'de, 150'den fazla sayıda işçinin Covid-19 testi pozitif çıktı. Topkapı ve Gebze fabrikalarında iki işçi yaşamını yitirdi. Yıldız Holding'e bağlı Ülker fabrikasında salgına rağmen üretim devam ediyor.

Bisküvi ve çikolata üretimi yapan Ülker'in Topkapı'da bulunan fabrikasında 40 yaşındaki işçi Adnan Abasız ve Gebze işletmesinde ise 49 yaşındaki Hakan Yaman koronavirüs nedeniyle yaşamını yitirdi.

DİSK/Gıda-İş Sendikası, “Alınmayan önlemlerden işçiler değil işverenler sorumludur. Hayati

önem taşımayan işler dışında üretime ara verilmeli, işçiler ücretli izinli sayılmalı. Zorunlu üretim yapılması gereken işletmelerde ise koronavirüse karşı koruyucu tedbirler en üst düzeyde alınmalı, sendikaların ve işçilerin de içinde yer alacağı bilim

insanlarının dahil edildiği işçi sağlığı ve iş güvenliği birimleri oluşturulmalı ve bu kurumların denetimlerini düzenli yapmaları sağlanmalı ve takibi yapılmalıdır” diyerek işçilerin bu salgında korumasız ve savunmasız bırakılarak ölüm ile açlık arasında tercihe zorlandıklarını

söyledi.

Çarklar dönsün diyenleri ve işçilerin hayatlarını patronların insafına bırakanları işçi sınıfı unutmayacak.

"İlk Müşterisi Biz Olacağız"

Korona dünyası sermaye için fırsatlarla dolu. Gün geçmiyor ki bir koruma paketi adrese teslim kendi "tebası"ndan firmaya teslim edilmesin. İktidar her gün televizyonlarda biner yataklı yoğun bakım ünitesi hazırlıklarına başladığını dile getiriyor. Normalde ailesinin yanına gitmek isteyen işçilere izin kağıdını şart koşan iktidar, iş bunu ranta çevirmeye geldiğinde bütün olanakları kullanıyor, tüm şartları ortadan kaldırıyor. Binlerce işçiyi yurdun dörtbir yanından işletmelere özel izinler vererek Sahra Hastanelerine topluyor.

Sahra Hastaneleri için 45 günlük teslim süresi öngörülüyor. En ufak iş için bile formaliteden sağlık raporu isteyen firmalar, gemi azya aldılar. Buraya gelen hiç bir işçinin sağlık kontrolü halen yapılmış değil. Firma sahipleri beylik laflarla hastalanan benim yanıma gelsin ben bakacağım diye işçileri işe zorluyor.

Sabah 8 gece 11'e kadar çalışmaya zorlanan işçiler, geçici olarak, özel öğrenci yurtlarından getirilip yine aynı şekilde götürülüyor. Yurtların sahipleri arasında Erdoğan ailesinin yönetiminde bulunduğu TÜRGEV yurtları da var. Yurt odaları bazen 8 bazen ise 4 kişilik. İşçiler, bir arada yaşamaya zorlanıyorlar. Odalarda sıcak su çoğunlukla bulunmuyor. Tuvalet

sayısı düşük olan bu yurtlarda sonumuz ne olur belli değil. İşçilere hastalık taşıyıp taşımadığı, kronik rahatsızlığı olup olmadığı ya da inşaat gibi tehlikeli bir yerde deneyimli olup olmadığı sorulmuyor. Firmalar daha küçük firmalara adam başı aylık ödemeleriyle işçi getiriyor.

İşin özü, “yaşam kutusaldır” lakırdılarının iş sermayeye gelince kutsallığının falan kalmadığını görüyoruz. Biz işçilerin hayatında bir değişiklik yok. İşin sahibinin devlet olması sizin yasal haklarınızı korumanıza yardımcı olmuyor. Devlet bizlere herhangi bir destek sunmadığı gibi korunmasız, sağlık kontrolsüz işçi çalıştırıyor. Maaşımızın asgari ücret kısmı bankadan yatarken geri kalanını elden veriyorlar. İşin özü işçiden, emekçiden, cümle halktan vergisini tam alırken ücrette gelince turtklamayı kendine hak sayıyor.

Asıl virüsün tarihimize yüzlerce yıllık bir geçmişi var. Bizi hastalıkla açlık arasında tercih yapmak zorunda bırakan, terimizin son damlasına kadar sömüren bu sistemdir bizim için asıl virüs. Bu sistem değişmedikçe biz işçiler için değişen bir şey olmayacaktır.

Sahra Hastanesi'nde Çalışan Bir İşçi

1 Mayıs'ta Söz İşçinin

1 Mayıs'ın iki sınıf arasındaki kavgaya tarihsel bir gündem kattığı, bu hali ile yansıttığı etki ile anlamını yitirmedeği ortada. Fakat böyle de olsa, 1 Mayıs ezilen sınıfın ezenine karşı yapabileceklerini göstermesi gereken bir zamanı da ifade ediyor. Yani 1 Mayıs'ın rahatsız eden, tepkiyi örgütleyen ve taşıdığı moral-motivasyonla harekete geçiren bir yanı var. En basiti 1 Mayıs marşını söyleyen bir kişi dahi ifade ettiği şeyde, şanlı yolda ilerlenen, mutlu bir hayatı filizlendiren, biz ve ötelede yepyeni bir hayatı doğuran, ulusların günselen sesi ile yeri göğü sarsan bir devrimi buluyor. Devrimle ilişkilenen, duygu ve düşüncede diline ve özlemine onu alan emekçi, sadece bir bayramı değil, sınıf savaşımında bir boyutu, ya da dünyayı değiştiren eylemini görmek istiyor.

Salgın ya da yasak birbirini tamamlayan iki başlık. Ama bu topraklar 1 Mayıs'ın yasak olduğu dönemleri de yaşadı. Sınıfın en ileri bölükleri bu tarihsel anı, tarihsel rollerini oynarlarcasına karşıladılar. Yasağı tanımayan, onu işte, olması zaruri ihtiyacı bir devrimin prestiji ile karşılayan ve sınıfsal bir kini, kaybettiklerinin

anısını, onları, kavgada kaybettikleri yer olan Taksimde yaşatmak isteyen bir azınlık, onu uzaktan ama yürekte izleyen bir çoğunluğun kararsızlığına kapılmadan 1 Mayıs'ı canlı tuttu. Bugün

sayısına yakınlıkla 1 Mayıs hakkında icazetçi tutumlarını gölgelemeye çalıştılar.

Şu tekrar söylenebilir; 1 Mayıs, ileri ve öncü işçilerin bilinçli müdahaleleri ile tarihsel rolünü sahada gösterebilecek bir anıdır. Yetmez, 1 Mayıs, yürekli militan mücadeleye ile

kavgada hasmının tuttuğu alanı zorlayan, buradan ilerleten bir zamandır. Bu da yetmez,

1 Mayıs, en karnarda duranları, normal zamanlarda bir şey yapma isteği bile duymayanları dahi, bir şey yapma isteği ile uyardığı için en örgütlü elemandır.

Ama, o marşa can ve kan veren devrimse, 1 Mayıs devrimi hedefleyen, bugününü ve geleceğini devrimde gören işçi ve emekçilerin devrimle kurdukları ilişkide güç bulur.

Bir kişi de olsa, milyonlarca kişi de olsa bu ilişkiyi kurmaya çalışanların, 1 Mayıs'ı bu düş ve mücadele ile yaşatmak isteyenlerin günü gelmiştir.

1 Mayıs yaşayacaksa, temenni ve hatırlatmaların değil, onların 'yüzü suyu' hürmetine'dir!

NOT: İşçi Temsilcileri Konseyi facebook hesabından alınmıştır

hangisi emekçi ya da eylemci "geçtişirilen" bir 1 Mayıs'ta görmek istediği şeyi bulamıyorsa, aradığı bir bayramın özgürce kutlanıp kutlanmadığı değil, 1 Mayıs'ın neye dönüştüğü ve nasıl yaşandığı, yaşatıldığıdır!

1 Mayıs'ın altını oyanlar, onu sendikalizmin yüreksiz ve çapsız kararları ile silikleştirenler, 1 Mayıs'ı tarihsel değil, takvimsel bir gün olarak ele alanlar, kendi buyurdukları her 1 Mayıs'ın kitle

En İleriyi Hedeflemiş Olanın Haklı Gururu

Gecesinde ince bir heyecanla sohabe daldığımız bir günün sabahına uyanık. Uyanır uyanmaz haberlere bakıyorum: "3 Mücadele Birliği okuru Taksim'e yürürken gözaltına alındı".

Evet, günaydın. Her şey olması gerektiği gibi.

Birzadan aynı meydana biz çıkacağız. Hepimizde ne yapacağımızı bilen insanların emin sakinliği var. Tarih yapıncıların duvarına bir tuğla eklemeye gidiyoruz. Bizi salgının en tehlikeli boyutlara ulaştığı günlerde bile "özel izin"lerle fabrikalarda çalıştırılan, atölyelerde fazla mesailer yaptırılan bugün "1 Mayıs'ı Taksim'de kutlamak yasak" demiş. Bu yasağı hiç tanımadık. Şimdi, yoksulların evde açlık dışarıda virüs olarak 2 taraftan da ölüm arasında kaldıkları böylesi bir dönemde, yeniden Taksim'e

çıkacağız.

Toplanma yerine ulaştık. Pankartı açtıktan sonra yürümeye başladık. Yürümenin çeşitli biçimleri vardır, öyle koşulu ve hızlı yürüyoruz ki, önümüz kesilmese tek solukta Meydan'da olacağız. Bir yoldaşımın sesini duyuyorum: "Onlar evde kalın bahanesiyle işçilere emekçilere bayram gününü yasaklıyorlar. Ama yine onlar, işçileri özel izinle fabrikada atölyede çalışmak zorunda bırakıyorlar. Onlar evde kalamayanların halinden anlamazlar. Çünkü onlar bir valilik binası önünde kendilerini yakmadılar. Çünkü onlar, çocuklarına okul ihtiyaçlarını alamadığı için boynuna urgan geçirmediler. Çünkü onlar, infaz yasasıyla serbest bırakılan bir katil erkek tarafından katledilen kadın olmadılar." Pankartı sıkı sıkı tutuyorum.

Biraz ileride polis engellemeye başlıyor. Hepimiz pankartın etrafında toplanıyoruz. O an, dışarıdan ne gelirse gelsin karşısında direnecek yürek atışları duyumsuyorum. O an, o meydana zaptmeyi bir kere aklıma koymuş olan binlerce insanın gücünü hissediyorum. Uzun bir uğraşın ardından çoğu yoldaşımızı koparak işkence ile gözaltı aracına götürüyorlar. Pankartı benimle beraber tutan yoldaşımı görüyorum uzakta, ona işkence yapıyorlar. Bu kısa kesit, anlık görüntüyü görünce araca gitmemek için daha güçlü direniyorum.

Pankart artık yalnızca bende. Onu kolay alamayacaksınız. Onu yoldaşlarıma işkence yapıyorken benden alamayacaksınız. Öyle de oluyor. Ellerim kilitlemiş, açamıyorlar. Birinin sesini duyuyorum: "Yeter artık alamıyoruz, vermiyor. Pankart ile birlikte götürülmeli.."

Araçtayız, içeride iki kişiyi birbirine kelepçeleyen polis kamerayı görünce sosyal mesafe kurallarını anlatıyor. Hastaneye getirildiğimizde ateşimizi ölçerlerken çoğumuz 38 derecenin üzerinde çıktığımızda, yüzlerindeki korkuyu görüyorum. Son 1 saatleri o aracın içerisinde bize ters kelepçe yapmak için işkence uygulamakla geçti, ya virüs buluştysa? Halbuki vücut isimiz araçta yükseldi. Aracın ve hareketin sıcaklığını düşünemiyorlar. Muayenedeyim, kolumun kırık olduğunu öğrendim. Dirsek yerinden, düşerken olmuş olmalı. Doktor gülümsüyor: "Bu kırık kolla nasıl slogan atıyorsun?", "Dirsek kırıkları o kadar

acıtmıyormuş..." Gülüşüyoruz. Biraz sonra araca tekrar götürüleceğim ve 2 saate yakın ortopedistin gelip alçı yapmasını bekleyeceğiz.

Alçı sonrası aynı araçla Vatan'a götürülüyoruz. Bizi burada uzun süre tutmak istememiş bu kez savcı! "Sokağa çıkma yasağı"ni ihlal ettiğimiz gerekçeyle tutanak tutuluyor, ardından çıkış muayeneleri için 4'erli olarak 3 ayrı hastaneye götürülüyoruz. Oradan sonra artık serbestiz.

Metrobüse binerken hiçbirimizin telefonu yok.. Bindığımız metrobüste diğer arkadaşlarımızla karşılaşıyoruz. Sabah kavgamız bir araya getirmişti bizi, şimdi ise tesadüfler... Hepimizin yüzünde en ileriye hedeflemiş olanın haklı gururu var. İnceceğiz duraklarda vedalaşmıyoruz, yeniden bir araya geleceğimiz güne kadar kısa bir "dikkat edin" çağrısı sonrası şehrin boş caddelerine dağılıyoruz..

Bir Mücadele Birliği Okuru

“Hak Almanın Tek Çaresi”

Sancaktepe ilçesinde Samandıra'da bulunan Ağar Metal Çelik Yapı Mühendisliği'nde 2,5 yıl çalışmış olan Özkan Kaya, Mart ayında gribal enfeksiyon nedeniyle hastaneye gitmişti. Hastanede kendisine rapor verilen ve bunu da işyerine bildiren Özkan Kaya, raporunun bitmesinin ardından işbaşı yapmak üzere gittiğinde ise hakarete uğrayarak ve darp edilerek işten çıkarıldı.

Hiçbir hakkı ödenmeyen ve 30 Mart'tan bu yana Ağar Çelik Metal yetkililerinden hiçbirinin kendisiyle görüşmeye yanaşmaması üzerine 24 Nisan günü işyeri önünde öğle saatlerinde gasp edilen haklarının ödenmesi talebiyle bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

Hakarete uğrayarak, darp edilerek işten atılan Özkan Kaya, yine de açıklama öncesinde bir kez daha iyi niyet göstererek yetkililerle görüşmek istediğini bildirmek üzere dayanışmaya gelen iki kişiyle birlikte fabrikanın girişineki büroya gitti.

Büroda bulunan kişiler Kaya'nın görüşme talebini dahi dinlemeyerek, “Sizin burada ne işiniz var. Sizinle görüşecek yetkili yok. Sizin buraya girme hakkınız yok. Hemen burayı terk edin. Şimdi polis çağırıyoruz” dediler. Özkan Kaya'nın yanı sıra dankilere de “Siz kimsiniz? Ne amaçla geldiniz?” diyen kişiler, fabrikanın sürgülü kapısını kapatarak, sözlü tacizlerini de devam ettirdiler.

Bunun üzerine Özkan Kaya ve dayanışmaya gelenler pankartlarını açarak “Ağar Metal’de Hak Gaspına Son”, “İşçiler Sizin Köleniz Değil” sloganları attı. İşten atılan Özkan Kaya, açıklamasında süreci anlatarak, “Bütün yasal başvurularımı yaptım. Ama bir sonuç alamadım. Bugün de gasp edilen haklarımın ödenmesi talebiyle buradayım. Bu aynı zamanda bir suç duyurusudur. Çünkü benim Çalışma Bakanlığı'na daha önce de yapmış olduğum başvurular bir karşılık bulmadı. Burada halen iki göçmen işçinin kaçak olarak sigortasız çalıştırıldığı da buradan duyuruyorum. Gasp edilen haklarımın ödeninceye kadar da mücadele edeceğim. İşçi dostlarımızdan da dayanışma bekliyorum” dedi.

Dayanışmaya Gelen Emeğin Gücü Derneği Başkanı Mustafa Akyol, gerek İTK gerekse de Emeğin Gücü Derneği olarak her gün mutlaka işçiler tarafından hakları gasp edildiği için, işten atıldıkları için arandıklarını belirterek “Çalışma

Bakanlığı diye bir kurum var, bu kurum ne iş yapıyor? İşçiler şikayetlerini bildiriyorlar, değil çözüm üretmek cevap dahi alamıyorlar. Hiçbir başvurularına karşılık bulamıyorlar, çözüm üretilmiyor. Kaç işyerinde hak gasplarına, kaçak işçi çalıştırıldığına dair bildirimde bulunuldu. Tek bir teftiş tek bir işlem yapılmadı. Bu salgında bile işyerlerinde en ufak bir denetim yok” dedi ve devlet yetkililerinin işçilerin haklarını değil patronları koruduğunu belirtti.

İşçi Temsilcileri Konseyi (İTK) Hazırlık Komiteleri adına konuşan işçi de devletin salgın sürecinde patronlardan yana bir tavır alarak işçilerin haklarını askıya aldığı belirterek “Buradan işçi arkadaşlarımıza da çağırımızdır, salgın nedeniyle hukuki mücadele askıya alınmış durumda ve fiili mücadeleden başka yol kalmamıştır. İşçiler, hakları için komitelere, işçi derneklerine ve işçi dayanışmalarına başvurabilirler. İşçiler bu şekilde birliklerini sağlayarak fiili mücadele yürütmelidir. Buradan bütün işçi arkadaşlarımıza da çağırımızdır. Komiteler, dernekler, platformlarda işçiler olarak güçlerimizi birleştirelim, fiili mücadelemizi yürütelim. ve haklarını arayan işçi arkadaşlarımızı yalnız bırakmayalım” dedi.

Ağar Metal yetkililerine de seslenen İTK'lı işçi “Bize hukuki haklardan bahsederek hak gaspını savunmasınlar. Biz hukuki olarak neler yapılması gerektiğini gayet iyi bilen işçileriz ve gereken hukuki girişimlerimizi yaptık. Hukuki haklarımızı biliyoruz, ama bizler de işçi örgütlenmeleri olarak bir sınıfın içindeyiz. Ağar patronları, yetkilileri de bir sınıfı temsil ediyorlar. Ve karşı karşıya geleceğimiz yerlerden bir tanesi de bu fiili mücadele süreci. Pat-

ronlar işçilerin emek güçlerini sömüremez, haklarını gasp edemez. İşçilerin de dostları, güç birlikleri, dayanışmaları var. Bunu da bilsinler ve Ağar Metal yetkilileri Özkan Kaya arkadaşımızın hakedişlerini bir an önce ödesinler” dedi.

Ağar Metal yetkilileri basın açıklaması sırasında polis çağırarak işçilere müdahale edilmesini istedi. İşçiler ise anayasal haklarını kullanarak basın açıklaması yaptıklarını belirttiler. Açıklamadan önce de görüşme talebinde bulunuldu fakat sözlü saldırıya uğrayarak dışarı çıkarıldıklarını aktardılar.

Ardından şirketin avukatı olduğunu belirten bir kişi işçilere ve dayanışmaya gelenlere “Siz kimsiniz? Ne için buraya geldiniz? Sizin burada durmak gibi yasal bir hakkınız yok” gibi söylemlerde bulunarak polisin müdahale etmesini istedi.

“Ben bütün hukuki başvurularımı yapmama rağmen hakkımı alamıyorsam ne yapacağım. Yeni evliyim işten atıldım ve evime ekmeğe götürülecek param yok. Eğer paramı alacak başka bir yöntem varsa söyleyin onu yapayım” diyen Özkan Kaya, hakları için de fiili olarak mücadele edeceğini ve haklarını almıyca kadar da her gün işyeri önüne geleceğini belirtti.

Şirket avukatı olduğunu belirten kişiyle yapılan tartışmalardan bir süre sonra şirket yetkilileri, ertesi gün öğle saatlerinde görüşme talebinde bulundu. Özkan Kaya da, işçilere hukuki destek veren avukatlardan biriyle görüşerek, ertesi gün geleceklerini söyledi.

Ağar Metal Patronları İşçiye Saldırdı

Aradan neredeyse 2 hafta geçmesine rağmen

Yeni İşe de Engel Oldular

Üsküdar Belediyesi, geçtiğimiz yıl Temmuz ayından itibaren 150'den fazla işçiyi hukuksuzca, hiç bir gerekçe gösterilmeden işten atmıştı. İşten atılan işçilerden bir kısmı 12 hafta boyunca belediye önünde basın açıklaması yaparak, neden işten atıldıklarını sorarak işlerini geri istemişti.

İşçilerin üyesi oldukları Hak İş'e bağlı Hizmet İş Sendikası ise işçilerin işten atılması üzerine işçilere hiçbir girişimde bulunmamalarını, sendikaların kendilerini işe alıncaya kadar söyleyerek bir buçuk ay otalaması, sonrasında işçilere "Elimizden bir şey gelmez" demişti. Sendikaya güvenerek hukuki işlem de yapmayan işçiler dava açma sürecini de geçirmişti.

Üsküdar Belediyesi yöneticileri, işçileri işten atmakla yetinmeyip şimdi de iş bulan işçinin henüz girdiği işten atılmasına neden oluyor.

Üsküdar Belediyesi haksız şekilde işten attığı Ercan Yılmaz'ın, Üsküdar Kaymakamlığı ve Üsküdar Belediyesi'nin birlikte yürüttüğü proje kapsamında Beylerbeyi Sabancı Lisesi'nde maske üretim atölyesinde çalışmasını engelledi.

4 Mayıs günü atölyede işbaşı yapan Ercan Yılmaz'ı Belediye'den okul atölyesine gelen müdürlerinin görmesi üzerine okul müdürü "Daha önce Üsküdar Belediyesi'nde

çalışıp işten atılmasını' gerekçe göstererek öğle molası sonrası işten attı.

Bu haksız duruma itiraz eden Ercan Yılmaz 5 Mayıs günü açıklama yaparak, "Okul müdürüne yaşadığımız haksız ve hukuksuz işten atılma sürecini anlatarak atölyede ayrıldım" dedi.

Üsküdar Belediyesi'nden hukuksuz ve keyfi şekilde işten atıldıklarını hatırlatan Ercan Yılmaz uzun süre işsiz kaldığı için çok ciddi maddi ve manevi sıkıntılar yaşadığını belirterek "Nihayet bir iş buldum diye sevinirken bir gün bile çalışmadan, ne yazık ki yine Üsküdar Belediyesi yöneticileri işten atılmama neden oldu. Bu haksızlık karşısında susamazdım. Ve okul müdürüne Üsküdar Belediyesi'nden haksız, hukuksuz şekilde işten atıldığımızı ve yaşadıklarımızı aktarıldıktan sonra okuldan ayrıldım" dedi.

Arda arda yaşanan bu hukuksuzluğun kabul edilemeyeceğini söyleyen Ercan Yılmaz, yeni işinden de atıldığını haberleştirilmesinden sonra Beylerbeyi Sabancı Lisesi müdür yardımcılarının birinin sabah saatlerinde kendisini arayarak "Eğer çalışmak istiyorsa yarın mesai saatinde okula olmasını" söylediğini belirtti.

Yılmaz "Elbette ki, çalışmak istiyorum. Çok zor günler yaşıyorum. Yarın sabah atölyeye gideceğim umarım olumsuz bir durum olmaz da çalışırım" dedi.

gün döneminde çok ağır koşullarda çalışan kargo işçilerinin kargo götürdükleri müşterilerince potansiyel virüslü kişi gözüyle bakılmasının da ayrıca psikolojik bir baskı yarattığını belirtti.

Küçükosmanoğlu kargo işçilerinin ayrıca kronik hastalığı olan, 20 yaş altı ve 65 yaş üstü çalışanlarında sokağa çıkma yasaklarının olmasına rağmen zorunlu olarak çalıştıklarını, çalışmak zorunda kaldıklarını belirtti. İşçilerin “ya çalışırın ya işsiz kalırsın” baskısı altında olduğunu belirterek, açıklanan ekonomik paketlerin işçilere değil patronlara yaradığını ifade etti.

Bu süreçte taleplerinin kargo işçilerinin insanca çalışma koşullarında çalışması, acil üretim yapan yerlerin dışındaki işyerlerinin geçici süre ile kapatılması, acil ihtiyaçların dışındaki siparişlerin dağıtımının geçici bir süre ile durdurulması olduğu, temel yaklaşımlarının işçilerin sağlığının patronların kârından daha önemli olduğunu belirten Küçükosmanoğlu, tüm kargo işçilerini örgütlü olmaya, sendikala olmaya anayasal haklarına sahip çıkmaya çağırarak sözlerini bitirdi.

Eylem atılan sloganların ardından sona erdi.

“TMMOB'a Dokunma”

Cumhurbaşkanı Tayyip Erdoğan'ın Ankara Barosu, Tabip Odaları ve meslek kuruluşları hakkında yaptığı açıklamaya dair TMMOB'ye bağlı odalar, 7 Mayıs 2020 tarihinde ortak bir basın açıklaması yaptı.

“AKP Genel Başkanı/Cumhurbaşkanının Meslek Odalarını Hedef Alması Demokrasi ile Bağdaşmamakta, Üyelerimizin Özgür İradesini Dikkate Almamaktadır” denilen açıklamada, AKP MYK toplantısında yaptığı konuşmada, bütün kamu kurumu niteliğindeki özerk meslek kuruluşları hakkında mevzuat değişikliğini tekrar gündeme getirdiği hatırlatıldı.

Cumhurbaşkanlığının İnternet sitesinde “Baro ve Tabip Odaları Gibi Meslek Kuruluşlarının Seçim Usulleri” ara başlığı altında yayımlanan bilgiye göre, barolar ve tabip odaları başta olmak üzere meslek kuruluşlarının seçim usullerinin yeniden belirlenmesiyle ilgili bekleyen bir taslak olduğu belirtilerek bunun bir an önce Meclise sunulması gerektiği yer alıyor.

“Gerçekte de önceki yıllarda, kamu kurumu niteliğindeki Anayasal özerk meslek kuruluşlarının kuruluş yasaları çerçevesindeki faaliyetlerinden, örgütlü toplum yapılarımızdan duyulan rahatsızlık nedeniyle Başbakan ve Cumhurbaşkanlığıyla birçok açıklama yapılmış ve yasa değişikliği tasarıları hazırlanmıştır.

Bu noktada öncelikle belirtmek isteriz ki demokratik yollarla ele geçirilemeyen özerk demokratik mesleki yapılar, seçim yöntemlerine müdahale ve diğer yollarla bertaraf edilip işlevsizleştirilmeye ve tasfiye edilmek istenmektedir. TMMOB, TTB ve Tabip Odaları, TBB ve Baroların yasal mevzuatlarının değiştirilmesi konusu, bu nedenle sürekli olarak gündeme getirilmekte-dir.

Yine öncelikle belirtmek isteriz ki bu Anayasal kuruluşlar; ülkemizin yeraltı-yerüstü kaynakları, kentleri, çevresi, doğası, suyu, toprağı, tarımı, peyzajı, yapıları, gıdası, ulaşımı, enerjisi, iletişim altyapısı, madenleri, malzemeleri, sanayisi, bilişim uygulamaları vb. tüm alanlarda korumaya çalıştıkları kamu-toplum yararı ölçütünün tasfiyesi ve her toplumsal alanın bilimsel, hukuksal, sıhhi normlardan arındırılması için hedefe konulmuştur” denilen açıklamada,

Ağar Metal patronlarından olumlu bir yanıt alamayan Özkan Kaya, 6 Mayıs günü ikinci kez İşçi Temsilcileri Konseyi (İTK) ve Emeğin Gücü Derneği'nden dostlarıyla bir basın açıklaması yaparak haklarının ödenmesini istedi.

Basın açıklamasını gören Ağar Metal patronları polis çağırarak bu tavır üzerine bilgi aldı, GBT sorgulaması yaptı.

Bu işlemler sürerken Ağar Metal patronları Özkan Kaya ile görüşmek istediklerini ilettiler. Özkan Kaya, İTK'lı bir işçiyle birlikte firmanın ofisine gitti.

Ağar Metal para görüşmede "Siz kimsiniz? Benim mücadele geçmişim var. Cezaevinde yattım. Ben sizi muhatap almam. Özkan'la akrabalığımız, ortak dostlarımız var. Bizim kimseye borcumuz falan yok. O buraya adam toplayıp geldi. Çıkın gidin buradan" diyerek hakaretlere başladı.

Özkan Kaya ile arkadaşları bu tavır üzerine "Biz sorunu çözmeye geldik hakaret dinlemeye değil" diyerek dışarı çıktı. Ağar Metal patronları Erdoğan ve Mehmet Ağar ise hakaretlerine devam ederek Özkan Kaya'nın üzerine yürüyerek darp etmeye çalıştı. Kaya'nın geri çekilmesi üzerine patronlardan biri yerden parke taşı alarak atmaya kalkıştı.

Saldırının ardından İşçi Temsilcileri Konseyi ve Emeğin Gücü Derneği tarafından yapılan açıklamada, "İkinci kez buraya Özkan arkadaşımızın gasp edilen haklarının ödenmesi talebiyle basın açıklaması yapmaya geldik. Geçen hafta gelişimide de, iyi niyetli davranarak görüşmek istedik. Önce reddettiler. Sonra avukatları bir gün sonra görüşme randevusu verdi. Fakat ertesi sabah bizim görüşecek bir şeyimiz yok dediler.

Bugün yine işçi arkadaşımızla bir basın açıklaması yaptık. Patronlar önce polis çağırarak. Ardından da görüşme talebinde bulundu. Biz polis çağırması olmalarına rağmen yine olumlu bir gelişme olması için adım attık. Özkan Kaya ve bir arkadaşımız görüşmeye gitti. Fakat hakaret ve saldırıyla karşılaştılar. Ağar Metal patronları bilsinler ki, biz işçilerin haklarını gasp etmelerine izin veremeyeceğiz. Özkan Kaya'nın gasp edilen hakları ödeninceye kadar her türlü fiili mücadeleyi sürdüreceğiz. Ağar Metal'in ve onunla çalışan iş yerlerinin önünü, Ağar Metal patronlarının bulunduğu her yeri eylem alanına çeviririz” denildi.

İşçilerin Sağlığı Kârdan Değerlidir

Corona Virüs Salgını sonrası özellikle iş yükü artan kargo, PTT ve market çalışanlarının daha yoğun çalışmaya başladığı şu günlerde, Nakliyat İş Sendikası, kendi iş kolunda bulunan kargo işçilerinin sorunlarını dile getirmek ve onlara sahip çıkmak için, en fazla işçinin çalıştığı Yurtiçi Kargo'nun Genel Müdürlüğü önünde 7 Mayıs günü bir basın açıklaması yaptı.

Basın açıklamasını Nakliyat İş Sendikası Genel Başkanı Ali Rıza Küçükosmanoğlu yaptı. Salgın nedeni ile alışverişin internet üzerinden yapılması nedeni ile kargo çalışanlarının iş yükünün çok fazla artması ve çalışma koşullarının ağırlaşması nedeni ile mağdur olan kargo işçileri için bu eylemin yapıldığı söylendi.

Dünyadaki pandemi nedeni ile en çok kargo işçilerinin salgınla karşı karşıya bulunduğunu belirten Küçükosmanoğlu, ülkemizde ilan edilen sokağa çıkma yasaklarında bile kargo işçilerinin çalışmaya devam ettiğini söyledi. Salgında işçilerin ve emekçilerin çalışmaya devam ettiğini ve bu nedenle de Nisan ayında 103 işçinin Covid-19 nedeni ile hayatını kaybettiğini belirtti. Bu sal-

VENEZUELA: GUAİDO'NUN PARALI ASKERLERİ

Sinan Kaleli

Marx, 18 Brumaire'e Engels'in mektubundan aldığı bir Hegel göndermesiyle başlar. "Hegel, bir yerde, şöyle bir gözlemler bulunur: bütün tarihsel büyük olaylar ve kişiler, hemen hemen iki kez yinelenir. Hegel eklemeyi unutmuyor: birinci kez trajedi olarak, ikinci kez komedi olarak."

Bir çağın büyük ismi Napolyon'un (Bonaparte I.) trajik yazgısı üzerinden çapsız yeğen Luis'ye (III. Bonaparte) eğlenceli bir göndermedir. Tarihin ve toplumun tortusunu etrafında toplanan bu "yeğen komedisi"nde alabildiğine nüktedandır Marx: Yaşasın Napolyon, yaşasın sucuklar!

Çağ değişti. Egemen sınıfın çürümesi arttıkça politik temsilcilerinin çapı küçüldü. Karikatürün karikatürü tipler peydahladı siyaset sahnesinde. Yeğen'e rahmet okutacak çapsızlık tipler, devasa sermaye imparatorluklarının başına geçti! Böylelerinin president, prime minister, reis-i cumhur vb olduğu bir dünyada entrikalar, darbeler, dalavereler çevirme işi, her ne kadar Amerikan Senatosunda Trump tarafından "Mr President" olarak selamlansa da, Guaido türü çaylaklara kaldı! Dedik ya, karikatürün karikatürü artık burjuva dünya.

Gelelim çağımızın mükerrer tarihsel olayına.

Hikayenin ilk baskısı, Fidel ve yoldaşlarının taze devrimlerini boğmak isteyen ABD emperyalizminin 59 yıl önce yaptığı bir girişimle alakalı... Miami'den sadece 300 km uzakta bir ada olan Küba'da gerçekleşen devrimi boğma girişimiyle. 1961 Nisan'ında, eski sömürücü efendilerin çocuklarını da içeren bir işgal birliği, eğitilmiş ve donatılmış olarak, CIA tarafından temin edilen gemilerle Küba'ya götürülür. Nikaragua ve Bahama Adaları'ndan yola çıkan 1400'ü aşkın silahlı adam, bölgedeki ABD uçak gemileri, denizaltılar, koca bir donanma, CIA personeli pilotların kullandığı bombardıman uçakları, ağır silahlar ve ekipmanla yüklü kargo uçakları, paraşüt birlikleri... Domuzlar Körfezi diye bilinen yere çıkarma yapılır. Amaç, orada bir köprü başı oluşturulsun, bir geçici hükümet ilan edilsin, bu hükümet de ABD'yi ülkeye davet etsin. İşgale hukuksal bir kılıf bulunmuş olacak böylece. Sonuç? İki günlük sert çarpışmalardan sonra ABD emperyalizmi için tam bir hezimet.

Domuzlar Körfezi bir trajedidir emperyalistler için. 3 Mayıs 2020'de Venezuela'ya başlattıkları "Gedeon Operasyonu" ise tam bir komedi!

Uzunca süredir Kolombiya'da, Venezuela sınırında askeri kamplarda paralı askerler eğitiliyor. Üst üste darbe girişimleri, "yardım konvoyu" kılığında sızma çabaları, ekonomik yaptırımlar, ambargo... Beyaz Saray bir türlü sonuç alamıyor. "Tarafsız bir hükümet ülkeyi seçime götürsün" teklifini yaparken bunu açık etmişti aslında. Bolivar hükümet bu "öneriyi" reddedince, "uyuşturucu kaçakçılığı" suçlamasıyla başkan Maduro'nun başına 15 milyon dolarlık ödül koydu! Ne yapsa ne etse olmadı. Üstelik "kukla başkan" Guaido, muhalefetin çoğunlukta olduğu meclisten de kovuldu. Meclis başka bir muhalif ismi Meclis başkanı olarak seçti. Böylece "kendini başkan atayan" (self-proclaimed) Guaido, kelimenin gerçek anlamında "kerameti kendinden menkul" başkan oldu!

Tüm dünya hazır salgınla boğuşuyorken, Venezuela için düğmeye basıldı.

3 Mayıs günü Kolombiya'dan silah, mühimmat ve askeri ekipmanlarla Venezuela'ya sızma girişimi oldu. Bir gün sonra da ikinci girişim. Daha ilk adımda yakayı ele verdi paralı askerler. Çatışma çıktı. 8'i öldü, 13'ü yakalandı. Üstelik ikinci girişimde bu paralı askerleri yakalayanlar Venezuelalı balıkçılardı! Balıkçılar tarafından saf dışı bırakılan özel eğitilmiş ve donanımlı paralı askerler... Yaşam sen nelere kadirsin!

59 yıl önce Domuzlar Körfezi, iyi planlanmış çok ciddi bir askeri operasyonu ve trajik bir şekilde sona erdi. Bu ikinci "Domuzlar Körfezi" ise işin ayrıntıları ortaya çıktığında anlaşılmalı ki, nereden tutsan elinde kalacak bir komedi.

Darbeye/işgale girişenler, ABD'li paralı asker şirketi Silvercorp adlı özel güvenlik şirketinin elemanları. Yakalananlardan ikisi bizzat ABD vatanı. Bir tanesi DEA (ABD Uyuşturucuyla Mücadele İdaresi) ajanı olduğunu kabul etti.

Durun daha yeni başlıyoruz. Silvercorp, eski bir yeşil bereli asker Jordan Goudreau'nun kurduğu bir firma. Tabii ABD'de, Florida'da üslenmiş durumda. "Guaido, Venezuela başkanı Maduro'yu devirmek için kiraladı beni" diyor Goudreau. "212 milyon dolarlık bir sözleşmemiz var ama şimdi sadece 50 bin dolar ödendi" diye dert yanyor! Sözleşmenin fotoğrafları gazeteci Patricia Poleo tarafından yayımlanıyor. Burda da durmuyor "eski asker" ve planın detaylarını veriyor. Yakalananlar için "benimle çalışıyorlar, benim çocuklar" diyor. Görev tanımı: Venezuela-Kolombiya sınırında 300 fi-rari eski Venezuela askerini eğitmek. Bunlar ağır zırhlı konvoyla 96 saat içinde başkenti ele geçirecekler. Üç ayrı kampta eğitiliyorlar. Pazar günü ele geçenler "Gedeon Operasyonu"nun başlatıcı ekibinden, 60 Venezuelalı, 2 eski yeşil bereli. Ayrıca Venezuela'nın güney, batı ve doğusunda, üç ayrı birimin aktif olduğunu söylüyor. Plan böyle!

Görüyorsunuz. Artık darbe ve işgaller de "demokratik!" Her şey internete, web sayfalarında, sosyal medya hesaplarında belgelerle açık açık yayımlanıyor. Adamlar paralı asker. "Özel güvenlik şirketi" olarak darbe ve işgal hizmeti veriyor!

Bekleneceği gibi Guaido bu ilişkiyi derhal yalanlıyor ve bir de küstahça "yakalananların haklarının korunmasını" istiyor. Ama işi hiç kolay değil. Zira gazeteci Poleo, sadece sözleşmeyi yayımlamakla kalmadı. Guaido, "eski yeşil bereli" Goudreau ve Guaido'nun "üst düzey temsilcisi" Sergio Vergara arasındaki telefon görüşmesinin ses kayıtlarını da yayımladı.

"Öldüren barış" ile sürekli gündemde olan Duque'nin Kolombiya'sı, bu saldırı ile ilişkisi olduğu suçlamalarını "temelsiz" diye niteliyor. Oysa Venezuela silahlı karşı-devriminin Kolombiya'da üslediğini dünya alem biliyor.

Başkan Maduro, paralı askerlerin görevinin "Venezuela başkanını öldürmek" olduğunu, "Ramboculuk oynadıklarını" söyledi. Silvercorp'un açıklamalarına bakıldığında bu iddianın kesinlikle doğru olduğundan kuşku duymamak gerek. Bir başka kesin olan şeyse şu: Tüm çapsızlık, yeteneksizliklerine rağmen, karşı-devrim gemi azyaya almış bir şekilde teröre başvuruyor. Uzunca bir süredir Venezuela'yı işgal için uygun şartlar yaratmaya çalışıyorlar. Bir şekilde ABD ordusunun hareketi için "meşru" ortam oluşturma derdindedir. İçerdeki yapıyı bölmek, kilit noktadaki yöneticileri karşı-devrim saflarına çekmek için çok uğraştılar. Hala da uğraşıyorlar.

Tehlike büyük. Gözden kaçmasın. İşçi sınıfı tarih boyunca trajik örneklerden çok, böylesi komedilerden çekmiştir. 05.05.2020

BUGÜN DEVRİM ANLAYIŞINI YENİDEN OKUMAK

ÇEVİRİ

Fidel bize bir elkitabı ya da slogan koleksiyonu bırakmadı, Devrim'in ne olduğu, her zaman ne olması gerektiği ve terkede-meyeceği ilkelerin neler olduğuna dair düşüncelerinin ustaca bir sentezini bıraktı. Bunu bütün boyutlarıyla tanımlıyor; onun kurtarıcı, tarihsel ve moral büyüklüğüyle... Ve onu ileriye taşıması gereken kadın ve erkeklerin nasıl olmaları gerektiği konusunda aynı biçimde konuşuyor.

"Biz devrimi kendimizden daha büyük hale getirdik" dedi bir defasında. Ve 1 Mayıs 2000'in bu olağanüstü tanımıyla o, bu büyük işin bir parçası olarak günden güne kendimizi daha değerli hale getirmeye itiraz etmeden önce, biz Kübalıyı şekillendiriyor.

İgnacio Ramonet, bugün bizim sadece "bir sağlık krizi" ile değil fakat daha çok sosyal ilişkileri, kurumları ve değerleri sarsan bir "topyekün sosyal olay"la karşı karşıya olduğumuzu doğruluyor. Aynı zamanda Frei Betto, "Bu pandemiden 'bir gün sonra' ne olacak? Ülkelerimizde ve yaşamlarımızda ne değişecek" diye soruyor.

Atilio Boron'a göre pandemi sonrası senaryo, "gezeğin üzerindeki tüm anti-kapitalist güçler" için bir meydan okuma ve "kaçırılması affedilmeyecek bir fırsat" anlamına geliyor. Ve O, Fidel'in 2012 yılında en zor koşullarda dahi onları savaşı sürdürmeye çağırıldığı İnsanlık Savunma Ağı'ndan aydınları bir miting yapmaya çağırıyor.

İgnacio, Betto ve Atilio, Fidel'in çok yakın arkadaşlarıydı. Eminim ki, bu krizin ortasında, başkalarının da yaptığı gibi onlar da onun hakkında sıklıkla düşünüyorlar ve ne olduğu ve gelecekte ne olabileceğine dair onun nasıl değerlendirmeler yapacağını merak ediyorlar.

Fidel'in bu "topyekün sosyal olay"ı analiz etmek için bizden isteyeceği ilk şey, soyut teorilerden uzaklaşmak ve karmaşık durumları çözümleyen ve kararlar verdiği zamanki onun bakışını karakterize eden "tarihsel an duygusu"yla kendimizi silahlandırmaktır.

Pandemiye neoliberal barbarlığın eklendiği bu dizginsiz bencillik çağında Fidel'in devrimcilere çağrısı daha büyük bir güçle yankılanıyor: "bencillikten arınmışlık,diğer-kamlık, dayanışma ve kahramanlık". Şu anda 20'den fazla ülkede koronavirüs ile çarpışan Kübalı doktor ve hemşireleri karakterize eden daha ne olabilir?

Fidel'in diğer isteklerine şunları da ekleyin: "cüret, zeka ve gerçekçilik"le müca-

dele etme ve "değişmesi gereken her şeyi değiştirme" kapasitesi; "sosyal ve ulusal atmosferdeki içerdeki ve dışardaki güçlü baskın güçlere meydan okuma" ve "herhangi bir fedakarlık pahasına inanılan değerleri savunma" cesareti ve "gerçeğin ve fikirlerin gücüne", birliği, bağımsızlık, "Küba ve dünya için adalet hayallerimize" kesin bir inanç...

Bir grup aydın ve sorumsuz insan dışında halkımızın çoğu bu acil durumda dayanışma, bağlılık ve disiplin ruhlarına dair geniş bir kanıt verdiler. Fidel'in Devrim anlayışında saydığı kuralların Küba toplumunun büyük bir kısmının en samimi liflerinde kök saldıği söylenebilir.

Fidel ekledi: "asla yalan söylemeyin ya da etik ilkeleri ihlal etmeyin"; bu, mafyaların, düşük yoğunluklu darbelerin, yolsuzluğun, şantajın, ruhların alınıp satılması ve krizin seçim amaçlarının her yana yayılması için kul-

lanılması; burada büyük harflerle bir Kraliçe'nin, yalının, yaşıyor olması şeklindeki uluslararası siyasi manzara ile ters düşen, Marti'de güçlü köklere sahip bir açıklama...

ABD hükümetinin Küba tıbbi işbirliğini itibarsızlaştırmaya çalışan kampanyası iftira, acizlik ve kin temeline dayanıyor. Belki de bu takıntılı kızgınlık, nüfusu için trajik sonuçlara yolaçan beceriksizlik yapan; salgınla nasıl başedeceğini bilmeyen bir süper gücün utanç verici imajı ile küçük, ablukeya alınmış ve saldırıya uğramış ama tüm dünyaya cömertlik konusunda ders veren Ada arasındaki kaçınılmaz mukayeseden doğuyor. Marti, notlarında "menfaat düşkünlüğünün cömertlere" ve "sahip olmadığı bir ruh üstünlüğü ve büyük kalpliliği kıskananların "duyduğu nefret hakkında yazmıştı.

Devrim kavramı, pazarlık dahi edile-

Dünyaya Başkaldırıyoruz: ÇIKIN

Bir pandemi sürecinde, yeni sayımızı, 3. sayımızı siz okurlarımızla buluşturmaya çalışıyoruz.

Belki insanlık tarihinde çok önemli bir dönemden geçiyoruz. Uzun yıllar boyu hafızalarımızda tazeliğini koruyacak bir dönemden... Küçük bir virüs, Koronavirüs; tüm insanlığı tehdit ederek, hepimizin yaşamlarını altüst etti...

Kimimiz işsiz kaldık, kimimiz daha çok çalışmak zorunda kaldı. Ve çoğumuz "açlıktan" ya da "Koronavirüsten" ölüm tehdidiyle yaşıyoruz....

Kimi ev içi işi kadınlar çalıştığı evlerden virüs bulaştıracağı gerekçeyle dövülerek işten çıkarılıp sokağa atıldılar, bu süreçte...

Kimimiz #Evde Kalırken daha çok şiddete maruz kaldık. Ve ayrıca Koronavirüs gerekçe gösterilerek "affedilen" tacizci, tecavüzcü ve katillerin saldırılarına uğradık!...

Tüm bu olumsuzluklara rağmen pek çok yerde yaşamı yeniden var edebilmek için dayanışmayı örmeye çalıştık. Yalnızlaştırılmaya çalışıldığımız bu süreçte, ulaşılabildiğimiz tüm olanaklarla yalnız olmadığımızı hatırlattık birbirimize!

Pandemi süreci öncesi; her yerde, kadın kitlelerinin yükselen protesto eylemleri damgasını vurdu. Tüm dünyada kapitalist-emperyalist sömürü sistemine karşı yapılan gösterilerin başını yine özgürlükleri için döven işçi ve emekçi kadınlar çekti.

Özgürlüklerin sokaklarda dövüşerek kazanacağını bilincinde olan sömürülen işçi ve emekçi kadın kitleleri 8 Mart'ta da dünyanın bütün sokaklarında özgürlük sloganlarını haykurdular... 8 Mart, tüm dünyada kadın kitlelerinin öfkelerini meydanlarda haykırmasına vesile oldu....

2020'nin 8 Mart'ı; işçi sınıfının Birlik, Dayanışma ve Kavga günü olan 1 Mayıs'ın nasıl geçeceğini de gösteriyordu aynı zamanda....

İşte böyle bir süreçte, emekçilerin sermayeye öfkelerinin sel olup akacağı bir süreçte, bir pandemiyle yüz yüze kaldı insanlık!... Tüm dünyada pandeminin gölgesinde yasaklarla kutlandı işçi sınıfının bayramı.

Evlerinin balkonlarından, camlarından, alkışlarla, ıslıklarla Çav Bella marşı söyleyerek kutlayanlar da vardı... sosyal mesafeyi gözeterek meydanlara çıkarlarda...

Sokağa çıkma kısıtlaması ilan edilmesine rağmen; Kızıl Meydan Taksim'e çıkanlar da vardı 1 Mayıs'ta... Bir kere daha gördük ki, işçi ve emekçi kitleler, devrimci kitleler gözünü Taksim'e çevirdi...

İşte bu; 3. sayımızı tüm bu sürecin izlerini, izlenimlerini taşıyor yazılarına... sizlerin, okurlarımızın paylaşımlarından oluşuyor bir çoğu...

Yine birbirimize sıkıca sarılacağımız, sanal değil, yüzyüze görüşeceğimiz zamanlarda yeniden buluşmak dileğiyle iyi okumalar...

mez "tam eşitlik ve özgürlük" amacına ulaşmayı, "insan olarak muamele görme" hakkını, "başkalarına eşit davranma" görevini ve "kendini çabalarımızla kendimizi özgürleştirme sürecini" vurgulamaktadır.

Kapitalist propaganda, özgürlük bayrağını sonuna kadar kullanır. Sosyalizmi ve herhangi bir otoriterlik yandaşı minimal ilerici bir hükümeti, "vatandaşların özgürlüklerini" baskılamakla suçlar. Bilindik nedenlerden dolayı, eşitlikten sözetmeye cesaret edemez. Fidel'in devrimci söylevinde tekrar tekrar yinelenen reddedilemez bir gerçek var: otantik özgürlük ve demokrasinin kapitalizmden daha büyük bir düşmanı yok. Bu sisteme için bir "demokratik" ve "özgürleştirici" doğa atfedilmesi, hegemonik bilgi ve kültürel hakimiyet endüstrisinin en utanmaz dolandırıcılıklarından biridir.

Fidel'e göre, aynı şekilde Marti için de, "kültür olmadan özgürlük mümkün değildir". Cahil kalmış, sistemin baskıcı ve sömürücü mantığını anlamayan bir kişi, ihtiyaç duyduğu şeyi satın almak,ona yasak edilmiş bir statü hayal etmek, bir hayal kırıklığından diğerine yaşamak ve hep "kaybeden" olarak kaderi nedeniyle kendini suçlamak için borca girmesine yol açan olmaz bir ticari reklam kurbanıdır. Sistemin donuk gözlerinde o bir insan bile değildir; sadece bir figür, bir hayalet, bir gölgedir. En iyi ihtimalle onu tüketici olarak görür, asla bir vatandaş olarak değil. Zaman zaman onu bir seçmen olarak gördüğü de olur ve o zaman onu yükselen bir şekilde seçim manipülasyonu araçlarının bir parçası olarak değerlendirir.

Devrim, nüfusun ayrıcalıklı bir azınlığa ve çok sayıda kullanılıp atılabilir kesime bölündüğü neoliberal felsefeyi kabul etmez. Şimdi pandemi ile, gelişmiş ülkelerdeki bir çok doktor "kurtarılabılır" ve "kurtarılamaz" hastalar arasında seçim yapmak zorunda kalmıştır. Bu, "insan olarak muamele edilmek ve muamele etmek" in liyakat kuralının neden geçerli olduğunu gösterir. İstisnasız herkesin yaşamı ve sağlığı kutsaldır.

Devrimin eğitici, bilimsel ve kültürel işleri, kapsayıcı ve katılımcı bir şekilde Kübalıların yaratıcılığını teşvik etti ve onları kurtuluşu başarabilecek, sömürgecilik ve bağımlılığın tüm izlerini kesinlikle aşabilecek şekilde hazırladı.

Granma İnternational'ın Abel Prieto'nun 6 Mayıs 2020 tarihli makalesinden çevrilmiştir

Çeviri Kolektifi

Fransız Sağlık İşçileri Eylemde

Genel Çalışma Konfederasyonu (CGT) dahil olmak üzere Fransız sendikaları, ülkedeki sağlık merkezlerinde temel ihtiyaç malzemelerinin bulunmamasını bir dizi eylemle protesto etti.

5 Mayıs itibarıyla Fransa'da 170 bin kişinin Covid-19 testi pozitif çıktı ve 25 binin üzerinde kişi öldü. Krizin şiddetine rağmen, ülke genelinde tıp merkezlerinde temel malzemelerin eksikliği, ön cephede savaşan sağlık emekçilerini salgına maruz bırakıyor.

Nisan'ın 3. haftasında Vinatier psikiyatri hastanesi personeli tarafından başlayan eylemler yayılıyor.CGT, 26 Nisan'da yapılan basın açıklamasında L'Aigle hastanesinde hem personelin hem de hastaların hayatını tehlikeye atan "keten ve kıyafet sıkıntısı" nı kınadı. CGT, hastanede yaklaşık 3.000 avroya mal olacak en az 650 maskesinin acil bir ihtiyaç olduğunu hesapladı.

CGT, İşçi Gücü (FO) ve CFTC gibi sendikalar, 28 Nisan, 30 Nisan ve 1 Mayıs'ta protesto gösterileri düzenlediler.

5 Mayıs Salı günü de yaklaşık 50 sağlık emekçisi hastane kampüsünde eylem yaparken, 7 Mayıs Perşembe günü için de yeni bir eylem çağrısı yaptı.

ÖLENLER KİM?

KENAN KIZIL

Günümüz burjuvazisi ve onun hükümetlerinin Adolf Hitler'den yegane farkı; masum insanları katlederken sahte gözyaşları akıtmayı ihmal etmemesidir.

Burjuva hükümetlerin sözcüleri günün her anında ekranlarda, Covid-19'a karşı aldıkları müthiş(!) önlemleri(?) sayıp dökerler, kurbanların sayısını her gün üçer bin, beşer bin artırıyor. Hükümetlerin sözcüleri, ücretli izinlerden, dağıtılacak paralardan (Bir de ücretsiz izin ve bizden toplanacak paralardan!), sosyal mesafeden, sonu gelmeyen ve de iş isten geçtikten çok sonra uygulanan karantinalardan ve kurbanların artan sayısından "çok üzgün" yüz ifadeleri eşliğinde bahsederken "üzülerek" bir kaç milyon insanın ölebileceğinin söylüyorlar. Mazeretleriye çoktan hazır. "Böylesi bir salgına hazır değil"miş. Akla gelen ilk soruyu, hazır olmak gibi bir çabalarının olup olmadığını. Yoktu, olsaydı, savaş uçağı yapacağına solunum cihazı yaparlardı. Uçak gemisi değil, hastane inşaa eder, cezaevi değil, tıp fakülteleri açarlardı.

Yalan söylüyorlar! Dünya çapında faaliyet gösteren Sınır Tanımayan Doktorlar örgütü gibi bağımsız bilim kuruluşlarının "bu tür salgınların olabileceğine" dair çok sayıda raporu mevcuttur. Bu raporlar defalarca basın organlarında yer aldı, hatta sinema filmlerine bile konu oldu. Kısacası kapitalist devletlerin tamamının her şeyden haberi vardı; ancak hiçbiri hiç bir önlem almadı ve böylece de bile bile çok tehlikeli ve son derece bulaşıcı enfeksiyonların önünü açmayı seçti. Abartısız insan hayatını korumayı değil, yok etmeyi seçtiler.

Covid-19 planlı bir katliam olmasa bile yine de bu kadar önceden ve neredeyse detaylıca hazırlanan bir katliam daha yoktur. Bugün kurdukları her bir cümle bu gerçeğin üstünü örtme çabasından ibarettir. Örneğin Covid-19'un altmış yaş üstü insanları öldürdüğü söylemi gibi. Bu doğru olsaydı Bigbang saat kulesinden bile yaşlı olan İngiltere Kraliçesi ve oğlu bu enfeksiyonu kolayca atlattamazdı. Covid-19, altmış yaş üstünü değil, bağımsızlık sistemi zayıf herkesi öldürüyor, öldürebiliyor. Yani emekçileri!

Evet, emekçilerin bağımsızlık sistemi çok zayıftır, daha doğrusu zayıflatılmıştır. Kapitalizm'de Marx bir çok örnek ve detaylı açıklamalarla sadece işçilerin çalışma koşullarının vahim oranda kötü olduğuna dikkat çekmekle kalmamış, aynı zamanda ne kadar sağlıksız gıdalarla karınlarını doyurmak zorunda olduklarını da anlatmıştır. Burjuvazi daha yolun başında işçileri gayri insani koşullarda çalıştırıp acımasızca sömürmekle kalmadı; aynı zamanda bizzat kendisinin ürettiği, sağlığa zararlı gıdaları tüketmeye de mecbur etti. Her ne kadar aradan bir kaç yüzyıl geçmiş ve gıda endüstrisi "gelişmiş" olsa da ve iki de bir "hijyen" sözcüğü telaffuz ediliyorsa da, emekçiler için özünde hiçbir şey değişmedi. Onlar hala ne yediklerini ya tam bilmiyor ya da bilse de başka bir şey tüketme şansları olmadığı için sağlığa zararlı gıda maddelerini tüketmek zorunda kalıyor. Burjuvazi yüzyıllardır emekçileri, bizzat emekçilerin parasıyla zehirlemektedir. Kendisi dün olduğu gibi bugün de en sağlıklı, temiz ve besleyici gıdaları tüketirken, emekçiler genetiğiyle oynanmış gıda maddelerini tüketmek zorunda. Çünkü onca çok çalışmalarına rağmen ellerine geçen para ancak buna yetiyor. Durum böyle olunca da her geçen gün emekçilerin bağımsızlık sistemi zayıflıyor, zayıflatılıyor.

Hepsi bu da değil! Şimdi tabloya, emekçilerin içinde yaşamak zorunda kaldıkları rutubetli evleri, içtikleri kirletilmiş suları, solumak zorunda oldukları ve yine burjuvazi tarafından zehirlenmiş havayı, uzun ve tüketici çalışma saatlerini, her türlü hijyen ve sağlık koşullarından habersiz üretim alanlarında çalışmayı, hiç bitmeyen patron baskısını da ekleyin. Sadece beden değil, ruhen de tükenen emekçilerin bağımsızlık sisteminin güçlü olmasının herhangi bir yolu yoktur.

Kavganın büyük şairi Nazım Hikmet demişti ki; "Hayat adil mi ki, ölüm de adil olsun!" Hayat adil değil, burjuvaların bağımsızlık sistemi güçlü, bu yüzden enfeksiyonlara karşı çok daha dirençli, emekçilerin yani bizim bağımsızlık sistemimiz ise sürdürmek zorunda kaldığımız yaşam biçimimizden dolayı berbat. Yani ne

hayat adil ne de ölüm. Onlar yaşıyor biz ölüyoruz. İşte ispat: Covid-19, altmış yaş üstünü değil, sadece yoksulları öldürüyor, emekçiyi öldürüyor. İşte bu yüzden bu kasten olmasa bile öngörülmesi bir katliamdır ve kurban da biziz. Bir kez daha her zamanki gibi kurban biziz.

İşte burjuvazinin bize layık gördüğü şey. Evet, illaki onurlu bilim insanları Covid için bir çare bulacak ya da bu virüse karşı bağımsızlık kazanacağız, en azından sağ kalanlarımız olacak. Fakat şimdilik, çünkü bunu atlatsak da çok da sevinemeyeceğiz. Virüsler muazzam hızlarla evrimleşip güçlenirken bizim bağımsızlık sistemimiz daha da zayıflamış olacak ve bir sonraki pandemiye çok daha fazla emekçiyi kurban edeceğiz. Burjuvazi ve kapitalizm yaşadığı sürece bize kalan her salgında daha çok ölmek olacak.

Sonuç olarak öyle ya da böyle bu bir katliam ve artık mesele suçluyu bulmak değil. Gevezeliğin lüzumu yok, tek suçlu kapitalist sistemdir. Hem de her seferinde odur. Artık onun suçlarını tek tek saymaya gerek var mı? İspata gerek var mı? Yok, ama burjuvazi tüm bu suçları gözümüne soka sıkı işledi, işlemeye de devam ediyor. Covid-19'da bunun (son olmayan!) bir örneği. Yegane gerçek şudur ki; Kapitalizm insanlığı acımadan yok ediyor. Artık kapitalizmle insanlık, artık burjuvalarla emekçiler, aynı anda yaşayamaz, aynı anda daha fazla var olamazlar. İnsanlık hayatta kalacaksa bunun tek yolu, son sınıflı toplum olan kapitalist toplum biçimini, bütün asalaklarıyla birlikte tarihin çöplüğüne gömmektir. Ya bu onurlu yoldan gidilecek ve bu büyük zafer kazanılacak ya da ölmüş emekçilerin bedenleri sokaklarda çürümeye terk edilecek; Ekvador'da olduğu gibi*.

Artık insanlığın önündeki seçenek kapitalizm ya da sosyalizm değildir. Artık yegane seçenek zorunlu olarak ya sosyalizm ya ölümdür.

*Ekvador polisi Covid-19 kurbanlarının cansız bedenlerini sokaklara atıyor. Resmi rakamla, Ekvador'da binbeşyüz emekçi Covid-19'an öldü. Sokaklardaki cesetlerin sayısının ise çok daha fazla olduğu söyleniyor. Artık ölümlerimizi bile insandan saymıyorlar...

ÖNSÖZ Çıktı

Sevgili okur,

Belki de çok uzun yıllar hatırlanacak bir dönemin içinden geçiyoruz. Bu dönemin hem tanığı hem sanığıyız. Gözle göremediğimiz virüsler, hepimizin hayatlarını bir şekilde altüst etmeye yetti. Kimimiz 'iş yok' diye eve gönderildi, kimimiz yarını meçhul bir şekilde yaşamaya mahkûm bırakıldı, kimimiz bugün daha da çok çalışmak zorunda, belki inşaatta, belki postanede, belki bir hastane ya da eczanede, hayatı eskisinden çok daha tehlike altında.

Böylesi bir döneme denk geldi bizim Önsöz olarak 15.yıl sayımız. Evet, tam 15 yıl önce bir 6 Mayıs günü sana, sevgili okurumuza, 'merhaba' demiştik. Bugün, 15 yıl sonra bir pandemiyle yüz yüze, açlık, ölüm, yoksulluk, yalıtılmışlık ve yalnızlık ile burun buruna yaşıyoruz.

"Geleceğe umutla bakmak için bir nedeni olan, bir ressamın ilk fırça darbesinin, bir sinemacının ilk karelerinin, bir balerinin sahnedeki ilk adımlarının, bir tiyatrocunun ilk sözlerinin coşkusunu ve umudunu taşıyan herkesle paylaşacağımız çok şey var..." demiş-

tik ilk Çıngır'mızda, aradan geçen zamanda çok şey paylaştığımızı, ürettiğimizi, büyüyüp çoğaldığımızı görüyoruz. Bir toplumsal düzenin yıkılışına hep birlikte tanık olduğumuz bugünlerde, belki de bu sayımızı hiç basamadan bir sonraki sayı gelecek, belki de çok kısa süre içinde meydanlarda buluşup, birbirimize yeniden 'merhaba' diyebileceğiz. Belki de bunca zaman birlikte büyüttüğümüz,

çoğalttığımız umudu umudunu yitirmiş herkesle paylaşacağımız günler göreceğiz.

Bu sayımızda yazarlarımızın korona günlüklerine ortak olacak, 'Yıkım, İntihar ve Yükselen Değerler' konulu dosya yazılarımızı okuyacaksınız. Sosyal mesafeleri dert etmeyen bir dayanışma öyküsü de bu sayıda sizlerle olacak. Kısa süre önce Daima adında çıkan grafik romanın çizeri S.Ş.'nin kaleminden umutsuz beyaz yakalı işçilerin hayatlarına tanık olacağımız yeni bir çizgi hikâyenin ilk bölümünü bu sayıda beğeninize sunuyoruz. Maskenizi takın; bol 'virüs'lü bir sayı sizleri bekliyor!

Bir sonraki sayıda görüşmek üzere, keyifli okumalar...

Önsöz Yayın Ekibi

Tuzla'da İşçiler 1 Mayıs'ı Kutladı

Bu yıl koronavirüsten kaynaklı kitlesel 1 Mayıs kutlamaları yapılamaması nedeniyle, sendikalar ve meslek örgütleri, işyerlerinde, buldukları semtlerde sosyal mesafeyi dikkate alarak 1 Mayıs kutlamaları yapıyor.

İstanbul Tuzla'da Deriteks Sendikası üyesi işçiler, Tuzla Deri Sanayi'nde bulunan Çubukoğlu Deri, Prima Deri ve EFT Tekstil önünde bir araya gelerek basın açıklamasıyla 1 Mayıs'ı kutladı.

İlk olarak sabah erken saatlerde Çubukoğlu Deri fabrikası önünde toplanarak "Fabrikada Çalışarak Virüsten, Evde Kalarak Açlıktan Ölmeyeceğiz! Yaşamak İçin Yaşasın 1 Mayıs" pankartlarını ve taleplerini dile getiren dövizleri açan işçiler "Yaşasın 1 Mayıs", "Her Yer 1 Mayıs, Her Yer Direniş" sloganları attı.

Basın açıklamasında konuşan Deriteks Tuzla Şube Başkanı Binali Tay, salgın nedeniyle bu yıl tüm dünyada ilk kez işçi sınıfının 1 Mayıs'ını kitlesel olarak kutlayamadığını belirterek sermayenin ve devletin salgını fırsatça

virerek "Ya fabrikada çalışarak öl, ya işsiz kal yoksulluktan ve sefaletle öl" dediğini ifade etti.

"Sömürü düzeni dünyada ve ülkemizde en vahşi haliyle hüküm sürüyor. İşçilerin ölümü

pahasına 'çarklar dönecek' ısrarı ile virüs işyerlerinden ve toplu taşıma araçlarından evlerimize taşıyor. Akıl ve bilimin söyledikleri değil bir avuç patronun çıkarları için tüm toplum tehlikeye atılıyor. Virüs sadece hafta sonu yayılıyor gibi, hafta içi işe gitme mecburiyeti getirenler; hafta sonu da işçileri çalıştırmak için akıl dışı kararlara imza atıyor.

Açılan paketlerde işverenlere her türlü destek ve hatta ücretsiz izin dayatma hakkı bile var; ama işçi yok, emekçi yok, emekli yok, küçük esnaf yok, çiftçi yok, kadın yok, çocuk yok...

Salgının yarattığı ağır ekonomik sonuçlar karşısında milyonlarca işçi, emekçi, işsiz, emekli, küçük esnaf değil bir avuç şirket korumuyor" diyen Tay, işçilere ise ücretsiz izin dayatılarak 1168 lira ile yaşamaya mahkûm edildiklerini söyledi.

"Çocukların ve aile büyüklüklerinin evde kalmasıyla kadınların omuzlarındaki yük ağırlaşıyor, evde şiddet haberleri giderek artıyor. İktidar bu ağır koşullarda yaşamada kalmaya çalışan halkın sağlığını, işini ve geçimini güvence altına almazken bir avuç patronun bir dediğini iki etmiyor. Bu düzenin çarkları 'neşesi yerinde' bir avuç ayrıcalıklı elit için dönüyor" denilen açıklamadından sonra Deriteks üyesi işçiler Prima Deri ve EFT Deri önünde de ayrı ayrı basın açıklaması yaparak 1 Mayıs sloganlarını haykırdı.

İNSAN YAŞAMI PAHALI ÖLÜM UCUZ

Cihan Güneş

Koronavirüs'ün Çin'den sonra Dünya'nın değişik bölgelerinde yayılmaya başladığı ilk günlerde sermaye dünyasının önde gelenlerinin yaptıkları değerlendirmede salgının önlenmesi için alınacak önlemlerin maliyetinin çok yüksek olacağı belirtiliyordu. Salgını engellemek için önlemler devreye sokulursa, ölümlerin maliyetinden çok yüksek, pahalı bir maliyetle karşılaşacaklarını açıkladılar. Ölümün yaşatmaktan daha ucuza geleceğini en baştan ortaya koydular.

Türkiye'de Dış İlişkiler Kurulu Başkanı Nail Olpak Cumhurbaşkanı'na bir mektup göndererek üretimde çarkların dönmesi gerektiğini vurguladı. Tüm faaliyetlerin durdurulması veya genel sokağa çıkma yasağının Türkiye'nin yararına olmayacağını dile getirdi. Bunlar, Türkiye'yi ne olarak görüyor? Nazım Hikmet'in belirttiği, "Kasalarınızın ve çek defterlerinizin içindekilerse", "fabrikalarınızda al kanımızı içmekse" sözlerindeki gibi görüyorlar. Mart ayının son günlerindeki bu mektupla aynı günlerde Cumhurbaşkanı'nın açıklama yaptı. Sokağa çıkma yasağı olması durumunda üretimin duracağını, üretimi devam ettirmek için sokağa çıkma yasağı olmayacağını belirtti. Nisan ayı ortalarında sokağa çıkma yasağı başlatılmak zorunda kaldıklarında ise fabrikaların inşaatların, işletmelerin etkilenmesini engellemek için sadece hafta sonu ile sınırlı tuttular.

Dünyanın bir çok ülkesinde benzer açıklamalar ya da buna uygun uygulamalar yapıldı, yapılmaya devam ediyor. Fransa Maliye Bakanı Gerard Darman'in zor durumdaki firmaları kurtarmak için bağış kampanyası çağrısı yapması, Türkiye Merkez Bankası'nın hizmet ve mal ihracatçısı firmalara 60 milyar lira reskont kredisi kullandırma kararı buna birer örnek. Merkez Bankası'nın ayrıca işsizlik sigorta Fonu'ndan satın aldığı Devlet İç Borçlanma senetlerinin Merkez Bankasına satılması olanağı sağlanacağı açıklandı. Hükümetin açıkladığı ilk pakette yer alan 100 milyar liranın asıl olarak kapitalistlere, sermaye sahiplerine gideceği, çok az bir miktarın işçilere, verileceği belirtiliyor.

Yaşamak Neden Pahalı?

Coronavirüs salgınının yayılmasını ve ölümleri engellemek için alınacak önlemler büyük maliyet gerektiriyor. Karantina uygulaması ile herkes evinde kalınca bütün işletmeler duracak. Fabrikaların ve işletmelerin durması halinde sermaye sahipleri karlarında azalma olacağından bunu kabul etmiyorlar. İşletmeler duracak, kar akışı duracak, burjuvazinin en büyük kabusu işte bu. Elbette fabrikaların durması ile sınırlı değil. Başta hasta ve yaşlılar, çocuklar olmak üzere evlere hapsedilen bütün bu insanların ihtiyaçlarının karşılanması gerekiyor. Karantinadaki insanların ihtiyaçlarının karşılanması için çok sayıda insanın da seferber edilmesi gerekiyor, bunlar "üretken olmayan masraflar"dır" kapitalistler için.

Salgın zamanlarında hastaneler normal zamanlarda sürekli yaptıkları, tarama, tahlil gibi ek inceleme ve işlemleri durdurmak zorunda kalıyorlar. Trafik rahatladığından trafik kazaları çok azalıyor, iş kazaları azalıyor, hava kirliliği azalıyor ve sonuçta hastaneler gelenler azalıyor. Koronavirüs tedavisinin yüksek getirisi olmadığından "zarar" ediyorlar.

Bu salgın hastalık günlerindeki tüm gelişme ve uygulamalar, sermaye sınıfının yaşatmak daha pahalı anlayışı ile hareket ettiğini gösteriyor.

Ölüm Daha Ucuza

İnsanları yaşatmak için gereken tüm giderler ortadan kalktığından burjuvazinin kasasına akacak kazanç çoğalacak. Ölümler için yapılacak masraflar hem tek seferlik hem de çok daha düşük giderler.

Nilgün Cerrahoğlu'nun Cumhuriyet'teki "Yaşlılara Yapılan Barbarlık" başlıklı yazısından çarpıcı bir kesit. "Hollanda Başbakanı Mark Rutte'ye yakınlığı ile tanınan ünlü televizyon gazetecisi Jort Leder'in 'sigara için obez 80'likleri kurtarmak için ekonomiyi batırmaya değer mi? Nasıl olsa iki yıl içinde ölecekler' sözleri gündeme bomba gibi düştü"

Bizde de "sokağa çıkamazsam aç kalırım" diye konuşan, çocuklu yoksul kadına "geber" diyen yetkili yoğun tepkiler nedeniyle görevinden ayrılmak zorunda kalmıştı. Sokağa çıkma yasaklarının ikincisi başlanmadan önce, uzun süreli karantina olması gerektiğini söyleyen bilim insanı ve doktorlara cevaben Cumhurbaşkanı Sözcüsü İbrahim Kalın "Uzun süreli sokağa çıkma yaşamının maliyeti çok yüksek olur" diyordu.

Salgın günleri boyunca atılan bütün olumlu adımlar halkın ve bilim insanlarının baskısıyla atılmış olan adımlardır. Atılması gerekli olan adımları, yapılması gerekli olan uygulamaları, devlet sürekli olarak ya engelliyor ya da geciktiriyor, bir kısmını da sulandırıyor. Ölüm kayıtlarının yanlış tutulması ve açıklanması, testlerin dar tutulması, karantina uygulamalarının geciktirilmesi, dar tutulması, çalışanların koruma tedbirlerinin dışında tutulması; sayısız uygulamada salgını engellemek konusunda ne kadar isteksiz oldukları görülüyor.

Gençlerin koronavirüse yakalanmasında Türkiye dünyada en yüksek oranlara sahip. Sağlık Bakanlığının yayınladığı istatistiklerde 25-55 yaş arasında çalışma yaşında olanlarda hastalık en yüksek oranlarda görülüyor. Bu ağır salgın hastalık günlerinde, madenlerde çalışırken maden kazasında hayatını kaybedenler de oldu. Maden çalışması bile durdurulmadı.

Emek ve sermaye çelişkisi kendini en yalın halinde gösteriyor. Güncel olan ölüm ucuz, yaşam pahalı sermayenin gerçek yüzü. Ve bu çarpıklığı sona erdirecek umut büyüyor.

MÜCADELE BİRLİĞİ

Mücadele Birliği Gazetesi / Sayı: 100_Ozel / 13 - 27 Mayıs 2020 / Yayın Süreli Dağıtım Sahibi: Yeni Dönem Yayıncılık Basın Dağıtım Eğitim Hizmetleri Tanıtım Org.Tic.Ltd. Şti. Adına: Gamze Nihal İYİDOĞAN / Adres: İskenderpaşa Mah. Sofular Cad. No: 8/3 Fatih - İSTANBUL / Tel-Fax: 0 (212) 533 32 57 / Sor. Yazı İşl.Müdürü: Gamze Nihal İYİDOĞAN / Genel Yayın Yönetmeni: SüleymanAcar / Baskı Yeri: Alesta Ajans Basım Medya ve Bilgi Teknolojileri San.Tic.Ltd.Şti - Davutpaşa Cad. Güven İş Mekezi No:83 D Blok D.349 Topkapı - İSTANBUL / Tel 0 212 5012120

www.mucadelebirligi8.net
www.facebook.com/MucadeleBirligiGazetesi
www.twitter.com/mucadelebirlig3

info@mucadelebirligi.net
mucadelebirligi@gmail.com
mucadelebirligi@hotmail.com

DENİZ, YUSUF, İNAN, SAVAŞA DEVAM!

*"Kavgaya girmişse insan, kırılırsa zinciri
Bileniyorsa bıçak, çelikleşmişse demir
Deniz, Yusuf, Hüseyin; bunlar senin eserin...
Cüretine bin selam olsun senin!"*

Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan, Hüseyin İnan... Üç mükemmel kafa, üç militan komünist, üç büyük yürek... Baştanbaşa cüretin, cesaretin örneği olan, 68 hareketinin ve 71 silahlı çıkışının devrimci önderleri olan yoldaşlarımız 6 Mayıs 1972'de asıllarla katledildiler. Okul sıralarından sokaklara, işçi sınıfının eylemlerinde, yoksul köylülerin toprak işgallerinde, Filistin halkının yanında...

Onlar sadece öğrenci gençliğin sorunlarını değil, parçası oldukları toplumda ezilen, sömürülen, baskıya uğrayan tüm kesimlerin yanındaydı. An geldi faşistlerle amansızca çatıştılar, gençliğe önderlik ettiler, an geldi devrimci zorun zorunlu-

luğu bilinciyle gerilla oldular, devrimin yolunu açtılar.

Onlar için yaşamın anlamı kavgaydı, kendilerini kavgada tanıdılar, anladılar, harekete geçtiler. İşte böylece dersliklerden sokaklara taşarak, işçi sınıfıyla el ele Türkiye ve Kürdistan'da devrim mücadelesinin ilk kıvılcımı oldular. İşte bu topraklarda reformizden, parlamentarizmden kopuşun gerçekleştiği 71 silahlı çıkışının önderleri Denizlerin idam edilerek öldürülmesinin üzerinden 48 yıl geçti. 48 yıl sonra bugün, verdikleri mücadele, cesaretleri, militanlıkları bizlere miras

kaldı.

Bugün emperyalist-kapitalist sistem küresel çapta ekonomik ve politik olarak bir çöküşle karşı karşıya. Pandemi süreci bu çöküşü derinleştirdi ve hızlandırdı. Sermayenin egemen olduğu çoğu ülkede son nefesini vermek üzere. Devrimin bu kadar güncel, sosyalizmin bu kadar güçlü olduğu böylesi bir dönemde biz devrimci gençliğe düşen her yerde Denizler gibi militanca, kararlıca, cüretlice kavgayı büyütme.

Denizlerin idam sehpasında haykırdığı "Yaşasın Türk ve Kürt Halklarının Birlikte Mücade-

lesi" şiarıyla her yeri kavgaya alanına çevirmek en güncel görevimizdir. Denizleri anmak onlar gibi savaşmaktır, bu yüzden her yerde Denizleşmek için harekete geçelim!

Gelin Denizleri unutturmaya, onların mücadelesinin içini boşaltmaya çalışanlara inat bulunduğumuz her yerde Denizleri sahiplendiğimizi gösterelim! Onların mücadelesinin bizlerin omuzlarında o günkü ateşle ve coşkuyla sürdürüldüğünü haykıralım. Dindar ve kindar bir gençlik yaratmak isteyenlere karşı Denizleşen bir gençlik yaratalım!

**İDAMLAR BİZİ YILDIRAMAZ!
DENİZLERİN CÜRETİ
DEVRİME YÜRÜYOR!
KAHROLSUN FAŞİZM,
YAŞASIN MÜCADELEMİZ!
Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB)**

Denizleşen Bir Gençlik Mücadelesi Örgütlemeliyiz

Mayıs'ın 6'sı...

Üç cemreydi sabaha karşı,

Üç kor parçası...

Düştüler havaya, suya ve toprağa...

Üç ateş parçası...

Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan, Hüseyin İnan

İdamlarının 48. yılında, yeniden kurucularının, Denizlerin başucunda idi Devrimci Öğrenci Birliği.

Yüreklimiz buruk... bu yıl yüzlerle, binlerle değil başucunda. Ama oradayız. Denizlerin "Deniz, Yusuf, İnan Savaşa Devam!" diyen yoldaşları, bu sene de mezarları başındaydı.

Kavgalarının bitmediğini, mücadeleyi onların yolunu açtığı devrimci tarzda sürdüreceklerini bir kez daha söyleyen DÖB'lü öğrenciler mezarları başına birer karanfil bırakarak küçük bir anma yaptılar.

"Bugün üç fidanın, Deniz'in Yusuf'un Hüseyin'in idamlarının 48. yılındayız. Bu zor pandemiyi günlerine bir de yitirdiğimiz yoldaşlarımızı anma zorluğu ekleniyor. Ama bugün bir yandan da bir kez daha burada bulunmanın, Denizlerden aldığımız bayrağı taşımamızın sevinci, mutluluğu ve onurlayıcı" diyen Devrimci Öğrencilerin açıklaması şöyle:

"Faşizme karşı halkların savaş çağrısı, devrimimizin meşaleleri olmuş Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan, Hüseyin İnan kavgamızda yaşıyor.

"Yaşasın Marksizm Leninizmin Yüce İdeolojisi" Bu sözler idam sehpasında son sözleri söyleyen Deniz Gezmiş'e ait. Okulları sokakları eylem alanlarına çeviren marksizm-leninizm, bir eylem kılavuzu olduğunu eylemleri ile ortaya koyan Yusuf Aslan, Hüseyin İnan, Sinan Cemgil gibi gençlik liderlerinin bizlere bıraktıkları eserin en özlü ifadesi ve temelidir. Bu temel ki onları yine aynı sehpada "Yaşasın Türk ve Kürt Halklarının Birlikte Mücadelesi" ifadesiyle pratiklerini özetleyerek Türkiye ve Kürdistan birleşik devrimini hedef olarak göstermiştir.

70'li yılların başında dünyada gelişen devrimlerin etkisiyle, bu topraklarda gelişen mücadeleyi birleştiren alışlagelmiş tüm mücadele araçlarını bir çırpıda kenara atan ve devrimin görevlerini yerine getirmek için ciddi adımlar atan bu genç liderler, bugüne işte en çok bu yanlarını bırakmışlardır.

Devrimci pratiğin sınırları yok, öğrenmenin de. Öyle ki, zora dayalı mücadele tarzını esas alan Denizler, feda birliklerine kadar uzanan bir sürecin parçası olarak Filistin'de dönemin enternasyonal mücadelesinin merkezinde korkusuzca yer almışlardır. Tek bir amaçla, Türkiye ve Kürdistan birleşik devrimini bir adım öteye götürmek, bu toprakların ilk gerilla liderleri ve savaşçıları olmak için. Okul sıralarından gerillaya uzanan bu yolda onlara rehberlik eden tek şey,

Deniz Gezmiş'in sözlerinde ifade ettiği marksizm-leninizm olmuştur.

Çünkü o devrimci eylemin kılavuzudur ve devrimci eylemin bu ustalarının eylemlerinin içeriğini belirleyen tek ideoloji olmuştur. Marksist-Leninist bilimsel görüşten yoksun olanlar, bugün karaya oturmuş gemilerini Denize döndürmeye çalışıyorlar. Ama bu beyhude bir çabadır. Çünkü Denizler ve Sinanların geniş kitlelere ifade ettiği şey 'Devrim'di. Tıpkı Che'nin dünya halkları için ifade ettiği gibi. Sözü fazla uzatmaya gerek yok. Onlar bize geliştirip güçlendirilmesi için çok önemli bir miras bıraktılar. Biz, gençler olarak bu mirasa sadece sahip çıkmıyoruz. Eğer öyle olsaydı, güzel masal anlatıcılarına dönüşürdük. Bizler bu mirası bugün de olması gerektiği gibi, devrimci mücadele içerisinde gerçek kılıyoruz; olduğumuz her yerde düşüncelerimiz, sözlerimizle ve elbette devrimci pratiğimizle gerçek kılıyoruz.

Eğer devrimci eylem yoksa 'Denizlerin yolundan' demenin de bir anlamı yok. Bunu neden söylüyorsunuz? Reformist hareket, tarih boyunca komünistlerden belki bir konuda uzunca süre önde olmuştur. Gelişmeler karşısında devrimci politikaları semboller sloganları hemen kullanmakta. Ama onlar, tüm bunları emekçileri, gençlik kitlelerini coşkun bir biçimde sermaye sınıfının iktidarını devirmek ve devrimi gerçekleştirmek için değil, bunları düzen içinde kanalizasyon için kullandı ya da kullanıyorlar. Tarihin bütün devrimci liderlerinin başına gelen, bizde de Denizler Hüseyinler Yusuf'lar ve Sinan Cemgillerin başına geldi. Bugün reformistler 'Deniz olunmalı' dediğinde, gençliğin devrim için önemini kendi ağırları içinde boğmak için söylüyorlar. Bu nedenle Denizlerin içini boşaltmış oluyorlar. Onların bu çabası bir yana, reformistlerin Denizlere sarılması devrimin güncelliğinin ve gücünün de ifadesidir.

Öyleyse ne yapmalı?

Gençliği Denizleştirmeliyiz. Denizleşen bir gençlik mücadelesi örgütlemeliyiz. Bu, anın devrimci görevlerini korkusuzca önüne koyan ve gerçekleştirmek için amansız bir mücadele eden gençlik demektir. Bu 'devrimi istemek' değil, 'devrim olmak' demektir. Karşımıza çıkan engeller karşısında gençliğin o bitip tükenmez enerjisi ile çalışmak ve her durumda ilerlemenin bir yolunu bulmak demektir.

Deniz gençliği olmak kolay değil. Bir de onunla tarihsel bağın varsa hiç kolay değil. Her yerde kitleleri yüreklendirmek, faşist saldırıların üstesinden gelmek, zihindeki reformizm prangalarını kırmak, uzmanlık gerektiren alanlarda yetkinleşmek ve devrim mücadelesini yükseltmek, devrimi zafere ulaştırmak demektir.

**Deniz, Yusuf, İnan Savaşa Devam!
Denizleri Anmak Onlar Gibi Savaşmaktır!**

Ankara DÖB

Denizlerin Cüreti Devrime Yürüyor!

Denizlerin idamının üzerinden tam 48 yıl geçti. 68 hareketinin ve 71 silahlı çıkışının önderleri Denizleri anmak, onların bizlere bıraktığı mücadeleyi onurla sürdürebilmek ve faşizme, emperyalizme karşı mücadeleyi büyütme için tıpkı Denizler gibi olmalıyız diyoruz.

İşte bu bilinçle bu yılda Denizleri Ankara'da mezarları başında anmak için sabah erken saatlerde Karşıyaka Mezarlığı'ndaydık. Karanfillerimizi bırakıp, Denizler için yazdığımız metnimizi okuduktan sonra Denizlerin kurduğu DÖB'ün bayrağını mezara bıraktık.

İstanbul'da dün Kocamustafapaşa, Cerrahpaşa, bugün de Uzunçayır Köprüsü ve Kadıköy'de Denizler için DÖB imzalı pankartlarımızı astık.

İzmir'de de sabah saatlerinde Denizler için pankartımızı asıp Denizleri selamladık.
DÖB / Devrimci Öğrenci Birliği

Denizleri Anmak...

Emekçi halklar Denizleri unutmadı, Denizleşenleri bağrına basmaya devam ediyor. İzmir'de Mücadele Birliği okulları, Denizleri anmak için emekçi mahallelerde, sokaklardaydı. Kapı kapı gezilerek Mücadele Birliği gazetesi ve karanfil dağıtıldı.

İzmir'de ayrıca Denizleri anmak için pankart asıldı, yazılmalılar yapıldı. Tam 48 yıl önce bugün faşizm tarafından idam edilen devrimimizin önderleri Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan ölümsüzdür!

